

Καθεβλινώτικα Νέα

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» * ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Β. ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ 36 • 11472 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΟ 6423365 • Ε Τ Ο Σ 300
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 164 • Απρίλιος, Μάιος, Ιούνιος 1993 • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' • ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 50

ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑ

Είναι αναμφισβήτητο ότι τα ποσοστά ανεργίας μεταξύ των νέων, κυρίως, τόσο στη χώρα μας όσο και στις Ευρωπαϊκές Κοινοότητες, είναι υψηλά, και το πρόβλημα πολύ σοβαρό. Μια νοοτροπία πολύ εκτεταμένη στην νεώτερη Ελλάδα, και φυσικά στην περιοχή μας και την κοινωνία μας, για την οποία όλοι έχουμε σημαντικό μερίδιο ευθύνης, δεν βοηθάει καθόλου στην άμβλυνση του προβλήματος.

Αναφερόμαστε στην τάση του νεο — Έλληνα να ασχολείται με δουλειά γραφείου, με δουλειά που απαιτεί λευκό πουκάμισο και γραβάτα. Αυτό που απ' την Αμερική θυμάμαι ως «WHITE COLLAR JOB» που σημαίνει δουλειά με άσπρο κολάρο. Μια νοοτροπία που έχει επικρατήσει από πολλά χρόνια. Θυμάμαι μάλιστα πως σε φίλο με πολύ καλές σπουδές, ο οποίος κατά τη διάρκεια των διακομών του έδωκε τα κάγκελα του εξοχικού του, οι συγγενείς, γνωστοί και φίλοι συνιστούσαν «να αποφεύγει τέτοιες δουλειές που μειώνουν τη θέση του!».

Η πληθώρα αιτήσεων ενδιαφερομένων για μια θέση στο Δημόσιο ή ακόμα περισσότερο στις Τράπεζες, σε συνδυασμό με τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει η γεωργία μας σε περιόδους αυξημένων αναγκών σε χέρια (συλλογή και κλάδεμα ελαιών, πορτοκαλιών κ.λπ.), μαρτυρούν του λόγου το αληθές για τον Πανελλήνιο χαρακτήρα της ανωτέρω νοοτροπίας. Και ευτυχώς που υπάρχουν οι Αλβανοί λαθρομετανάστες, διαφορετικά θα έπρεπε να προμηθευμάστε ελιές και ελαιόλαδο εισαγωγής!

Μαλαιότερα το χωριό μας ήταν γνωστό για δύο κύρια προϊόντα του. Για τα καπνά και τους επιστήμονες. Και είχε πολλούς επιστήμονες επειδή η καλλιέργεια των καπνών, ενώ δεν έδινε σημαντικό καθαρό κέρδος, απαιτούσε πολλά ημερομίσθια, τα οποία στο σύνολό τους κάλυπτε ολόκληρη αγροτική οικογένεια. Και είναι αντιληπτό πως αν 5 ή 6 μέλη μιας οικογένειας δουλεύουν 5-6 μήνες το χρόνο (τόσο α-

Συνέχεια στή σελίδα 8

Η ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑ ΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΧΑΡ. ΣΤΟΦΟΡΟ

Η νεοϊδρυθείσα Ομοσπονδία Συλλόγων Β.Α. Παρνασσίδας, ιδρυτικό μέλος της οποίας είναι και ο Σύλλογός μας, οργάνωσε στις 17 Μα-

συχωριανού μας, ιατρού και λογοτέχνη κ. Χαράλ. Π. Στοφόρου.

Η τεράστια αίθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» του Πνευματικού Κέν-

παρόν στην εκδήλωση. Σημειώσαμε ακόμα την παρουσία πολλών φίλων από τα Τρίκαλα, την Αμφικλεία, Αταλάντη, Λαμία και φυσικά την κοινότητα Καστελλίων.

Τηλεγραφήματα έστειλαν η Υπουργός Πολιτισμού κ. Ντόρα Μπακογιάννη, η Υφυπουργός κ. Κέλλυ Μπουρδάρα, και ο Υφυπουργός Δημοσίας Τάξεως κ. Κώστας Σαφάλης, ενώ ο Υπουργός Δημοσίας Τάξεως κ. Νίκος Γκελεστάθης, διεμήνυσε πως με λύπη του λόγω σοβαρής υπηρεσιακής απασχολήσεώς του δεν μπόρεσε να παραστεί στην εκδήλωση.

Τον επιστήμονα και λογοτέχνη προλόγισε ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας κ. Γεώργιος Πουρνάρας, ο οποίος αναφέρθηκε δι' ολίγων και στις δραστηριότητες της νεοπαγούς ομοσπονδίας μας, ενώ ο Πρόεδρος του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, Επίτιμος Πρόεδρος του Αρείου Πάγου και πρώην Πρωθυπουργός κ. Ιωάννης Γρίβας απεύθυνε χαιρετισμό.

Τον Λογοτέχνη Χαράλπο Στοφόρο παρουσίασε ο συμβολαιογράφος και Λογογράφος κ. Παν. Παπαναγιώτου ενώ ο ηθοποιός του Εθνικού μας Θεάτρου κ. Σπύρος Ολύμπιος έκαμε μια ανεπανάληπτη απαγγελία από τη συλλογή του λογο-

Συνέχεια στή σελίδα 8

Ο ιατρός και λογοτέχνης κ. Χαρ. Στοφόρος (αριστερά) δέχεται συγχαρητήρια απ' τον πρόεδρο της Κοινότητας Καστελλίων κ. Αθ. Μυρμίρη.

ίου το απόγευμα, στην αίθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, εκδήλωση στην οποία έγινε παρουσίαση του ιστορικού ποιητικού δράματος «ΔΡΟΠΙΕΙΣ» του εκλεκτού

τρού Ρουμελιωτών είχε γεμίσει αρκετά πριν αρχίσει η εκδήλωση, από την αθρόα προσέλευση Ρουμελιωτών στην εκδήλωση, ενώ οι κάπως καθυστερημένοι παρακολούθησαν την εκδήλωση όρθιοι. Ολόκληρη η πνευματική Β.Α. Παρνασσίδα του Λεκανοπεδίου Αττικής, με πρώτους τους Καστελλιώτες, έδωσε ένα δυναμικό

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΚΙΔΑ

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΤΗ ΦΩΚΙΔΑ

* Το Σάββατο 15 Μαΐου '93 ο Πρωθυπουργός κ. Κωνσταντίνος Μητσοτάκης και η σύζυγός του, συνοδευόμενοι από τον Υπουργό Δημ. Τάξεως και θουλευτή Φωκίδος κ. Νικόλαο Γκελεστάθη επισκέφθηκαν το Νομό μας. Ο Πρωθυπουργός επισκέφθηκε διαδοχικά τους Δελφούς, την Αμφισσα, την Ιτέα και τελικά την Δεσφίνα, γενέτειρα του κ. Γκελεστάθη.

Ο κ. Μητσοτάκης έτυχε θερμής υποδοχής από το λαό της Φωκίδος στην Αμφισσα την οποία είχε να επισκεφθεί Πρωθυπουργός της Χώρας επί 32 έτη.

Πρέπει να τονισθεί ότι σε σχετική σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε στη νομαρχία Φωκίδος υπό την προεδρία

του Πρωθυπουργού και με τη συμμετοχή του Υπουργού κ. Νικολάου Γκελεστάθη, τον Περιφερειάρχη κ. Θεόδωρον Στάικον, τον Νομάρχη Φωκίδος κ. Δημητρίου Κομιστή, Εκπροσώπων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, φορέων και παραγωγικών τάξεων, τον εκτέθηκαν τα σημαντικότερα προβλήματα του Νομού και ο ίδιος υπεσχέθη προσωπικά ότι στα πλαίσια του Πακέτου Ντελό 2 θα πραγματοποιηθούν μεγάλα αναπτυξιακά έργα στη Φωκίδα.

Ε Ρ Γ Α

* Με ισάριθμες αποφάσεις του Νομάρχη Φωκίδος κ. Δημητρίου Κομιστή, εγκρίθηκαν τα πρακτικά δημοπρασιών των πιο κάτω έργων:

των:

— Κατασκευή δρόμου Ποτιδάνειας — Στίλίας (τμήμα από Χάνι Φασουλά έως Φιλοθέη) προϋπολογισμός 40.000.000 δρχ. από τις πιστώσεις ΣΑΝΤ 9229)2.

— Κατασκευή δρόμου προς Κονιάκο (Β' Φάση), προϋπολογισμός 32.000.000 δρχ. από τις πιστώσεις ΣΑΝΤ 9229)2.

Η Διεύθυνση Τεχνικών Υπηρεσιών Νομού Φωκίδος μας πληροφορεί ότι οι εργασίες κατασκευής των έργων αυτών ξεκινούν από τις ανάδοχες εταιρείες εντός των προσεχών ημερών.

* Δύο σημαντικά έργα που θα βοηθήσουν στην οικονομική ανάπτυξη αλλά

Συνέχεια στή 3η σελίδα

Δημήτριος Ν. Διέννης

Όπως αναφέρθηκε και στο προηγούμενο φύλλο των Κ.Ν.

νέος Αρχηγός του Υγειονομικού Σώματος του Ελληνικού Στρατού είναι ο συγχωριανός μας Υποστράτηγος Δρ. Δημ. Ν. Διέννης και αυτό αποτελεί μια ακόμα με γάλη διάκριση για τα Καστέλλια τα Περήφανα.

Ο Δημήτριος Διέννης γεννήθηκε στα Καστέλλια το 1934. Μετά το Δημοτικό εφοίτησε ένα χρόνο στο Γυμνάσιο Δαδίου και πέντε χρόνια στο Πρακτικό Λύκειο Λαμίας. Μελετηρός και επίμονος, πέτυχε το έτος 1953 στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων (μεταξύ των πρώτων, ανάμεσα σε 2.500 υποψηφίους), αλλά και στη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης. Προ

Συνέχεια στή σελίδα 8

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

— Ο Ευάγγελος Δ. Στεργιάδης και η σύζυγός του Λουκία απέκτησαν στις 5.3.93 κόρη.

— Η Ντίνα Ι. Κοντολάτη — Μανζίνου απέκτησε κόρη.

— Ο Χριστόφορος Παλάσκας και η σύζυγός του Ηλιάνα, το γένος Π. Χαμηλού απέκτησαν γιό.

— Ο Αντώνης Κουντουρής και η σύζυγός του Σίσυ το γένος Ανδρ. Κ. Τσακάλου απέκτησαν γιό.

Τα Κ.Ν. εύχονται να ζήσουν τα νεογέννητα.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

— Ο Ιωάννης Νικ. Αποστολόπουλος αφιχθείς εξ Αμερικής (Η.Π.Α.) βάπτισε στα Καστέλλια δυο παιδιά του και τα ονόμασε Βίκη (Βασιλική) και Νικόλα.

— Ο κ. και η κ. Φώτη Γ. Γεωργίου βάπτισαν την κόρη τους και την ονόμασαν Ελένη.

— Ο κ. Ντέμης Ηλιάδης και η σύζυγός του Δήμητρα, κόρη της Ιφιγένειας Αποστολοπούλου Μοντεβελή, βάπτισαν την κόρη τους και την ονόμασαν Βικτώρια — Ειρήνη.

Τα Κ.Ν. εύχονται να ζήσουν τα νεοφώτιστα.

ΑΡΡΑΘΩΝΕΣ

— Ο Νίκος Ταταξικίδης γιός της Ευθυμίας το γένος Αθαν. Χουλιάρα και η Άννα Βαρσαμίδου αρραθωνιάστηκαν.

— Η Ελένη Ι. Λευκαδίτη και ο Ιωάννης Μηλιώτης αρραθωνιάστηκαν.

— Η Κυβέλη Ευαγγ. Παπανικολάου και ο Αλέκος Ευαγγελάκος αρραθωνιάστηκαν.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν κι εύχονται καλὰ στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

— Ο Σάκης Ν. Ράπτης και η Βάσω Η. Αποστολοπούλου παντρεύτηκαν στις 8 Μαΐου στον Άγιο Σπυρίδιον Πειραιώς.

— Η Αναστασία Ι. Κυριαζή και ο Χρήστος Παπαχρήστου παντρεύτηκαν στις 26 Ιουνίου στον Ι.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Σπάτων.

— Η Αλεξάνδρα Γ. Χαμηλού και ο Λάμπρος Α. Κούρος παντρεύτηκαν στις 27 Ιουνίου στον Ι.Ν. Αγίας Φιλοθέης (Φιλοθέη).

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν τους νεόνυμφους κι εύχονται καλούς απογόνους.

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Πέθανε στις 28 Μαρτίου 1993 και κηδεύτηκε στην Αθήνα ο Παναγιώτης Ν. Γραβιάς ετών 57 (ορθή επανάληψη).

— Πέθανε στις 3 Απριλίου 1993 και κηδεύτηκε στην Αθήνα ο Αντώνης Κουράκης ετών 51.

— Πέθανε στις 12 Μαΐου 1993 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Παναγιώτης Μάνταλος ετών 87.

— Πέθανε στις 13 Ιουνίου 1993 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Ελπίδα Γ. Ελευθερί-

Κουωνικά

ου ετών 95.

— Πέθανε στις 25 Ιουνίου και κηδεύτηκε την επομένη στα Καστέλλια ο Νικόλαος Κ. Κόλλιας ετών 85.

— Πέθανε στις 24 Ιουνίου 1993 και κηδεύτηκε στη Λαμία ο Ηλίας Σπ. Κυριαζής ετών 83

— Πέθανε στις 26 Ιουνίου 1993 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Γιαννίτσα Γ. Αγγελλή ετών 86.

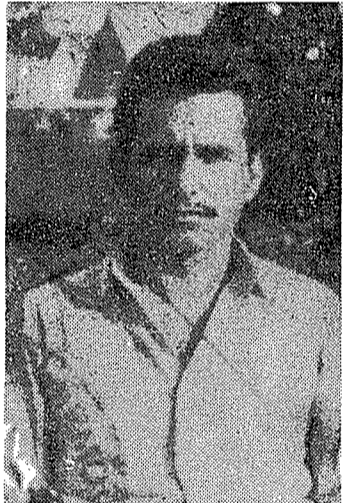
Τα Κ.Ν. συλλυπούνται θερμά τους οικείους.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΡ ΕΦΥΓΑΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΙΚ. ΓΡΑΒΙΑΣ

Την 28η Μαρτίου 1993 πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στα Μελίσια Αττικής ο Παναγιώτης Νικ. Γραβιάς εν μέσω θαρρύτατου πένθους συγγενών και φίλων.

Ο Παναγιώτης υπήρξε άρι-

στος οικογενειάρχης και καλός συμπολίτης μας. Γεννήθηκε στα Καστέλλια, τα οποία υπεραγαπούσε και ήθελε και φροντίζε να θρίσκεται πολύ συχνά εκεί. Οι δυσκολίες όμως της ζωής τον ανάγκασαν, όπως και τόσους άλλους Καστελλιώτες, μικρός και ορφανός να βρεθεί στην Αθήνα.

Δούλεψε σκληρά πλάι - πλάι με τη γυναίκα του Ντίνα. Απέκτησαν δύο σπουδαία παιδιά, το Νίκο και τη Μαρία, καθώς και ένα ωραιότατο σπίτι σε μια από τις πιο προνομιούχες περιοχές της Αθήνας, τα Μελίσια.

Ο γιός του Νίκος εργάζεται, αφού τελείωσε τις σπουδές του και το στρατιωτικό του, η δε κόρη του Μαρία σπουδάζει στα Τ.Ε.Ι.

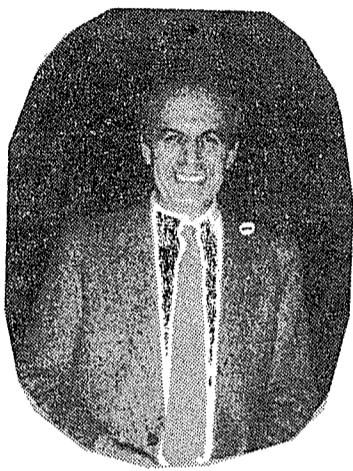
Και κεί που όλα είχαν πάρει τον καλό δρόμο, ύστερα από τόσους κόπους, και είχαν αρχίσει να χαμογελούν στον Παναγιώτη ήρθε αναπάντεχα το κακό. Η καρδιά του αρρώστησε γρηγορότερα από το υπόλοιπο σώμα του και τον απόκοψε πρόωρα, απότομα και σκληρά από τη ζωή που τόσο αγαπούσε και τον πήρε μακριά από την οικογένειά του, τους συγγενείς και τους πάρα πολλούς και καλούς φίλους του.

Ας είναι ήσυχος εκεί που ήσυχάζεται. Η σύζυγός του, τα παιδιά του, ο ξενιτεμένος αδελφός του, στον οποίο και μέσω της ε-

φημερίδας μας στέλνουμε τα πιο θερμά και ειλικρινή συλλυπητήριά μας, οι λοιπὸι συγγενείς και οι φίλοι του θα τον θυμούνται πάντα.

Ας είναι η μνήμη του αιώνια. Γ.Κ.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ

«Έβαλε ο Θεός σημάδι Παλλήλαρι απ' τα Χανιά...».

Έτυχε, πριν από τριάντα περίπου χρόνια, να γνωρίσω τρία παλληκάρια από τους Κάμπους Χανίων της «εκατόμπαλης» Κρήτης, τους Κουράκηδες. Ήσαν ο πανύψηλος αστυνομικός ο Γιάννης (ίδιος ο μυθικός σιδερένιος φύλακας της Μεγαλοσήσου, και τηρητής των νόμων του Μίνωος, ο Τάλως), ο Μηχανολόγος - Ηλεκτρολόγος ο Νίκος και ο μικρότερος ο Αντώνης.

Συνώδευαν μια λυγρή Κρητικοπούλα τη Φιλιά και είχαν δύο ακόμη αδερφές στην Κρήτη, τη Ρένα και τη Μαρίνα. Ανάμεσά τους ξεχώριζε ο πιο μικρός, που εργαζόταν και σπούδαζε κοντά και υπό το βλέμμα του αστυνομικού, και είχε ένα χαρακτηριστικό χαμόγελο - καθρέφτη της αγνής και όμορφης ψυχής του Κρητικού παλληκαριού. Πάλι τώρα φέρει η τύχη ο Κρητικός αυτός να γίνει Καστελλιώτης, όπως «θωρούμε» όλους τους γαμπρούς και τις νυφάδες του χωριού μας και σύζυγος της όμορφης κόρης του αείμνηστου Διαρο - Ηλιά και της Αλεξάνδρας Στεργιοπούλου, είχα δε τη χαρά να πω δυο καλά λόγια γι' αυτόν το θείο και ανθρώπινο δεσμό, εκείνη την ώρα την καλή.

Ο θεός τους ο Γιάννης Νικ. Μοσχολιός και η αείμνηστος Αλεξάνδρα τους είχαν σαν παιδιά τους, όπως και όλα τ' ανήψια τους και ζούσαν την κάθε στιγμή μαζί τους. Πιστεύω πως δεν ζήλευαν που, όταν ερχόταν στο χωριό, έτρεχε και μας αγκάλιαζε ο Αντώνης, κι' εμένα και τη γυναίκα μου, έδειχνε το σεβασμό και την αγάπη του, και γιατί όχι και την ευγνωμοσύνη του για την καλή του τύχη γ' αποχτήσει σύντροφο μια εξαιρετική Καστελλιωπούλα και ίσκιό από ένα πιο εξαιρετικό και πετυχημένο Καστελλιώτη, το θείο τους το Γιάννη. Σκέπτομαι, μου έλεγε κάποτε ο εκλεκτός αυτός και φιλοσοφημένος έμπορος (ο Γιάννης ο Μοσχολιός), πως πάντοτε από τα χρήματα, την περιουσία, την απόκτηση και τα αξιώματα, οι άνθρωποι πρέπει να ξεχωρίζουν

για την ΑΡΕΤΗ τους. Πράγματι αυτοί ήσαν οι «επίλεκτοι» των προγόνων μας, αυτοί δε πρέπει να είναι και σήμερα και για πάντα. Κάπως έτσι γνωρίσαμε κι' οι δυο τον Αντώνη.

Με τούτο μου έρχεται στη μνήμη μια σπαραχτική κραυγή πόνου από μια ξένη, αλλά Καστελλιώτισσα νύφη, όταν ο Παπαχαράλαμπος κάλεσε τους πιστούς στον τελευταίο ασπασμό, στην κηδεία του γέροντα πεθερού της. Μου έρχονται τα ίδια λόγια, που αντήχησαν τότε στο Ναό της Ευαγγελίστριας, ταιριαστά και για τούτο το Κρητικό παλληκάρι. Είπε εκείνη η νύφη: «Θεέ μου, γιατί να πεθαίνουν τέτοιοι άνθρωποι»; Όμως, οι σοφοί πρόγονοί μας είχαν μια παρηγόρη απάντηση και σ' αυτό: «Ους ο Θεός φιλεί, θνήσκουσι νέοι».

Αν είναι έτσι, και το απομνημόσυνο του Σαββάτου στις 3 Απριλίου του 1993 ο Παναγιώτης και Πλάστης «σημάδεψε» και ξανακάλεσε κοντά τον Αντώνη, ως είναι τούτο μια παρηγοριά για τη γυναίκα του και τα παιδιά τους, για όλους τους συγγενείς και φίλους. Όσο για τη χαροκαμένη μάνα, τη θεία Ζαμπεία, ας μην πικραίνεται άλλο. «Ο πατέρας του (ο Προκόπης) στον Άδη τράδηξε τη χαλαριά» και μαζί με τον Κρητικό Δικαστή τον Ραδάμανθου ωδήγησαν την ψυχή του παιδιού της στους άλλους κάμπους με τ' ανθισμένα τ' ασφοδείλια του Ομήρου, και «έθεσαν» τον Αντώνη μεταξύ των Αγγέλων του Κυρίου, στην Εδέμ της χριστιανικής μας πίστεως, απ' όπου μας θωρεί, χωρίς λύπη, χωρίς σεναγιμό, μ' εκείνο το γλυκό χαρακτηριστικό του χαμόγελο.

Ας είναι αιωνία του η μνήμη. Βασ. Ι. Λευκαδίτης

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΚΟΛΛΙΑΣ

Πέθανε στις 25 Ιουνίου και κηδεύτηκε την επομένη στα Καστέλλια ο Νικόλαος Κ. Κόλλιας (Γκαμαλέτσος).

Γιός φτωχής οικογένειας ο μπάρμπα Νίκος έπρεπε να δουλέψει σκληρά για να καλύψει τις ανάγκες της οικογένειάς του την οποία δημιούργησε από μωλό νωρίς, αφού στα 17 του είχε κιάλας τον πρώτο του γιό. Η δουλειά όμως δεν τον τρώεζε και μαζί με την μακαρίτισσα σύζυγό του Σοφία, το γένος Ε. Χαλαστά σπούδασε τους γιούς του Κώστα και Θύμιο και απεκατέστησε θαυμασία την κόρη του Λεμονία. Με πολλές δυσκολίες και κόπους, είναι αλήθεια, αλλά πάντα με το κεφάλι ψηλά. Και ευτύχησε να πάρει μεγάλη αμοιβή για τους κόπους του, αφού ο μεγαλόδυναμος του έδωσε αρκετά χρόνια και μπόρεσε να καμαρώσει γαμπρό, νύφες, εγγόνια και διατέγγονα.

Πέρα απ' την εργατικότητα, χαρακτηριστικό του ήταν ο ήπιος χαρακτήρας του, οι καλές ανθρώπινες σχέσεις, η ειλικρίνεια και η ανιδιοτέλεια.

Τις αρετές του και την προσφορά του στην οικογένειά του, την κοινότητα, αλλά κυρίως στην εκκλησία εξήρα κατά την νεκρώσιμη ακολουθία ο παπα - Χαράλαμπος Κουτρούμπας, ενώ ο Παναγιώτης Γουλιάρδος τον αποχαίρησε εκ μέρους των ιεροφαιτών Φωκίδας.

Θεωρούμε ενδιαφέρον να ση-

ΕΝΑΣ ΑΞΙΟΣ ΙΕΡΕΑΣ

Θα μείνει στην ιστορία των Καστελλίων ο παπα - Χαράλαμπος για τις δραστηριότητές του στον τόπο του. Επί 28 χρόνια που ιερούργει στην ενορία του Ι. Ναού Ευαγγελισμού Καστελλίων, έχει αποκτήσει την αγάπη, το θαυμασμό και την εμπιστοσύνη όχι μόνον των ενοριτών του, αλλά και έξω από την ενορία του. Καλλίφωνος, ενσυνείδητος στην ιερά του αποστολή, αλλά και μέσα και έξω από την Εκκλησία, έχει δημιουργήσει ένα υπέροχο καλλωπιστικό, οικολογικό περιβάλλον από πράσινο, δένδρα, λουλούδια, παρτέρια κ.λπ. κ.λπ. που ο ίδιος έχει φυτέψει και καλλωπίσει. Εκατοντάδες από αυτά συνεχίζει να τα συντηρεί και να τα προσέχει καθημερινά ως «κόρηνη οφθαλμού».

«Πηγαίνω κάθε μέρα 7-8 φορές, πέρα στο νεκροταφείο, γιατί και κει αγόρασα και φύτεψα πολλά δενδρόλλια λουλούδια και άλλα...». Μου είπε στις 24.6.93 που πήγαμε μαζί έως εκεί, να μου δείξει τους νέους... «άθλους» του, ως ονομάζει τα νέα θεάρεστα έργα του...

Εκεί πάλι, άρχισε να χτίζει από τον Ιούλιο του '92 νέο ιερό Ναό του Αγίου Νεκταρίου, μεγαλοπρεπέστατο, σε ρυθμό βασιλικού, ως και ο Ευαγγελισμός —συνδυασμός τοπίου— προέκτασις του νεκροταφείου με νέους σύγχρονους τάφους, περιφραγή, νέο δρόμο, δενδρόλλια κ.λπ., υπολογίζει —συν Θεο— στη γιορτή του Αγίου (9.11.93) να κάνει τα εγκαίνια και να λειτουργήσει μέσα! Είναι ο μοναδικός παπας στα τόσα θεάρεστα και κοινωφελή έργα...

Αυτός είναι ο παπα - Χαράλαμπος Κουτρούμπας... Αλλά α να γνωρίζει και τις προσφορές των συγχωριανών του, χωρίς να ζητά επααιτείες...

Εμμαν. Μιχ. Δημητροκάλλης

μειώσουμε και μια απ' τις τελευταίες του επιθυμίες. Ζήτησε απ' τον Παναγιώτη Γουλιάρμο να τον φάει, όταν έλθει η ώρα. Και ο Τάκης, φυσικά, ικανοποίησε την επιθυμία του μπάρμπα Νίκου διακόπτοντας τη διανομή για ε να δώρο.

Μπάρμπα Νίκο θα μας λείψεις πολύ. Θα λείψεις απ' την οικογένειά σου, θα λείψεις απ' την ειρηνική και αγαπημένη γειτονιά σου, θα λείψεις απ' όλους μας που για 60 και πλέον χρόνια είχαμε συνηθίσει να σε βλέπουμε στο στασίδι να ψέλνεις.

Ας είναι αιωνία η μνήμη σου. Ε.Ι.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Δράττομαι της ευκαιρίας επίτω αδίκω χαμώ του αδελφού μου Αντωνίου Κουράκη, ο οποίος είχε νυμφευθεί την Καλλιόπη Ηλία Μοσχολιού, να ευχαριστήσω θερμά όλους τους γνωστούς και άγνωστους σε μένα Καστελλιώτες, οι οποίοι μας συμπαράσταθηκαν στο θαρρύτατό μας πένθος. Ο αξέχαστος αδελφός μου πολύ αγάπησε τα Καστέλλια και τους Καστελλιώτες και ιδιαίτερα αγαπήθηκε απ' αυτούς. Υπόσχομαι να γίνω συνεχιστής της φιλίας του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΚΟΥΡΑΚΗΣ

Η ψηφιοποίηση του αρχείου των Καστελλιωτικών Νέων είναι μια χορηγία του κ. Παναγιώτη Μπάσιου για το kastellia.gr

☛ Συνέχεια από το προηγούμενο.

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ

ΠΡΟΣΤΑΤΙΑΘΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Υποκριτικότητα θα ισχυρισθουν οι δυνάμεις της «Αντάντ», ότι το δικαίωμα για την κατάφυρη επέμβασή τους, στα εσωτερικά της χώρας, το αντλούν από τις συνθήκες του 1827 και 1830 που επιτρέπουν στις Βρετανία, Γαλλία και Ρωσία να επεμβαίνουν στο γουσάτατο, τότε, κράτος σε περίπτωση παραβίασης του πολιτεύματός.

Βλέπετε, η διχόνοια ανάμεσα στους ηρωϊκούς επαναστάτες του 1821 θα φέρει κατ' ανάγκην το Ναυαρίνο και θα μας φιλοδωρήσει με προστάτες. Από τον ασφυκτικό ενεγκάλισμό των οποίων δεν έχουμε ακόμα γλυτώσει.

Και θα επαναλάβω κάτι που έχω πει σε προηγούμενη ομιλία μου: «Ευτυχισμένα τα έθνη, που δεν χρειάζονται, ούτε προστάτες, ούτε αναλογίες επτά προς δέκα!

Η ΕΛΛΑΣ ΔΙΧΑΣΜΕΝΗ

Αλλά, θεβαίως τυπικά, χρονολογικά η Μικρασιατική Εκστρατεία αρχίζει στις 2Μαΐου του '19. Η Ι Μερραρχία του Ζαφειρίου αποδιδάζεται στη Σμύρνη. Ολόκληρη η Ελλάδα απ' άκρου εις άκρον πανηγυρίζει...

Ε! λοιπόν, όχι! Δεν πανηγυρίζει ολόκληρη η Ελλάδα! Δεν πανηγυρίζουν όλοι οι Έλληνες. Πανηγυρίζουν οι μισοί Έλληνες. Οι Βενιζελικοί. Οι άλλοι μισοί, οι οπαδοί του Κωνσταντίνου, μισούν τον μεγαλοφυή πολιτικό και οι επιτυχίες του δεν τους χαροποιούν.

«Και την Πόλη στο πιάτο να μας φέρει, ο Βενιζέλος, δεν τον θέλουμε» θα δηλώσει κορυφαίος άρθρογράφος της εποχής.

Σ' αυτό το σημείο έχει φτάσει ο διχαστικός φανατισμός.

Στη Μικρά Ασία δεν παλεύει η Ελλάδα με την Τουρκία. Παλεύει η μισή Ελλάδα με την Τουρκία! Δεν παλεύει η μισή Ελλάδα με την Τουρκία. Παλεύει η μισή Ελλάδα με την Τουρκία και με την άλλη μισή Ελλάδα.

Τα δραματικίζόμενα στη χώρα έχουν πλέον περάσει, από τον χώρο της ιστορικής έρευνας, στην περιοχή της ομαδικής ψυχολογίας. Η πολιτική ζωή παρουσιάζει συμπτώματα συλλογικής σχιζοφρένειας. Και ενώ στον χώρο της Ιατρικής ο διχασμός της προσωπικότητας δεν είναι μεταδοτικός, ο διχασμός του πληθυσμού μιας χώρας είναι κολλητικός και μεταδίδεται ταχύτητα σαν επιδημία.

Ένας ολόκληρος λαός, ένας θαυμάσιος λαός, ο ελληνικός έχει πάρει τον δρόμο της αυτοκαταστροφής. Οι μισοί Έλληνες θεωρούν τους άλλους μισούς προδότες, πουλημένους, αργυρω νητούς πράκτορες της ξένης προπαγάνδας, μίσθαρνα όργανα του εχθρού.

Αυτά που συμβαίνουν, εκείνη την εποχή, στον τόπο δεν εξηγούνται με την λογική. Η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε ένα απέραντο φρενοκομείο. Και εάν οι φράσεις αυτές σας θυμίζουν δύο πρόσφατες δηλώσεις του ρυθμιστού του πολιτεύματος, τότε η αποφινική ομιλία, παρ' όλη την μετρίτητα του ομιλητού, έχει πετύχει τον σκοπό της!

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η τραυματική εμπειρία από την μικρασιατική συμφορά έχει απωθηθεί στα βάθη του συλλογικού υποσυνείδητου του λαού μας. Και ασυναίσθητα, για να απαλλαγούμε από τις βασανιστικές τύψεις, που μας προκαλεί το σύμπλεγμα της ενοχής, εξογκώνουμε υπέρμετρα τον άλλον παράγοντα της συμφοράς. Την συμμαχική κακοπιστία.

Ακόμα και η λέξη κακοπιστία δείχνει την απύθμενη αφέλεια, με την οποία αντιμετωπίζουμε τις διεθνείς μας σχέσεις. Δεν έχουμε αντιληφθεί ότι τα κράτη δεν έχουν συναισθηματισμούς. Το συμφέρον και μόνον το συμφέρον καθορίζει την στάση τους. Ας καταλάβουμε κάποτε ότι δεν υπάρχουν φιλέλληνες και μισέλληνες και ότι υποσχέσεις όπως το περίφημο «Μαζί θα μοιρασθώμεν την νίκην» είναι απλά φραστικά πυροτεχνήματα, που καμιά συγκεκριμένη πολιτική υποχρέωση δεν δημιουργούν.

ΤΑ ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Όμως καιρός να έλθουμε στο δεύτερο παράγοντα της καταστροφής, στην ανέντιμη συμπεριφορά των Συμμάχων. Ας δούμε πως έπαιξαν το παιχνίδι τους, στην πολιτική σκακιέρα, οι Μεγάλες Δυνάμεις.

Με την έναρξη του πολέμου το 1914 τα αντίπαλα στρατόπεδα είναι. Από τη μια πλευρά οι κεντρικές αυτοκρατορίες: Γερμανία, Αυστροουγγαρία, Ιταλία (όμως θα λιποτακτήσει), Οθωμανική Αυτοκρατορία από τον Νοέμβριο του '14 και Βουλγαρία από τον Οκτώβριο του '15. Από την άλλη πλευρά η Εγκάρδια Συνεννόηση, η Entente Cordiale, Βρετανία, Γαλλία, Ρωσία.

Η Εγκάρδια Συνεννόηση, μακράν του να είναι εγκάρδια, δεν είναι παρά μια συγκυριακή, ευκαιριακή σύμπωση συμφερόντων μπροστά στον γερμανικό κίνδυνο. Αυτό εξηγεί το γιατί, μόλις θα σιγήσουν τα τηλεβόλα, τον Νοέμβριο του '18, θα ξεσπάσει λυσσαλέος ο ανταγωνισμός ανάμεσα στη Γαλλία και την Βρετανία.

«Ο πόλεμος των γιγάντων έχει τελειώσει» —θα γράψει αργότερα ο Τσώρτσιλ «αρχίζει ο πόλεμος των πυγμαίων».

Στον στρόβιλο, στην δίνη αυτού του σκληρού ανταγωνισμού θα βρεθεί η Ελλάδα. Και θα πληρώσει τίμημα βαρύτατο. «Όταν στον θάλο μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα δαυτράκια».

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΙΤΤΑΣ

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με την σειρά. Μίλησα, προηγουμένως, για λιποταξία της Ιταλίας. Πράγματι με την έναρξη των επιχειρήσεων, η Ιταλία δηλώνει ότι θα παραμείνει ουδέτερη. Στη συνέχεια εκδιάζει την Αυστρία να της παραχωρήσει τις περιοχές της Τεργέστης και του Τρέντο. Η Αυστρία θα αρνηθεί και η Ιταλία, με ευλυγισίαν δεξιοτεχνικήν όσον και ανέντιμη, θα εγκαταλείψει τους χθεσινούς συμμάχους της και θα

περάσει, τον Μάιο του '15 στο στρατόπεδο των μέχρι τότε εχθρών της. Αφού, εννοείται, παζαρφέσει αγρίως με τους Αγγλογάλλους, την βοήθεια που υποτίθεται ότι θα τους προσφέρει.

Βρετανοί και Γάλλοι ευρισκόμενοι σε δυσχερέστατη θέση, κυρίως από τις ρωσικές ατυχίες στο ανατολικό μέτωπο, δεν θα διστάσουν να υποσχεθούν στην Ιταλία, ένα χορταστικό κομμάτι από την μοίρασή της πίττας, δηλ. από τον μεταπολεμικό δια-

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΠΑΚΟΥΡΟΥ ΥΠΟΣΤΡΑΤΗΓΟΥ Ε.Α.

μελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Οι Ρώσοι έχουν ήδη εξασφαλίζει το μερίδιό τους. Τον Νοέμβριο του '14, τέσσερις μόλις μήνες μετά την έναρξη του πολέμου, ο τσάρος Νικόλαος Β' ο τελευταίος των Ρομανόφ, έχει αποσπάσει από το Λονδίνο και το Παρίσι την υπόσχεση, ότι σε περίπτωση συμμαχικής νίκης η Κωνσταντινούπολη θα γίνει ρωσική.

Έτσι, όταν αρχίζει τον Μάρτιο του '15 η επιχείρηση στα Δαρδανέλλια και μετά στην Καλλίπολη, ο υπουργός Εξωτερικών του τσάρου Σαζόνωφ, αφενός μεν απορροφεί, κατηγορηματικά, κάθε σκέψη για συμμετοχή ελληνικών μονάδων στην εκστρατεία —για να μην τύχει και εμφανιστούν οι ελληνικές σημαίες στις ακτές του Μαρμαρά και του Βοσπόρου— αφετέρου δε, προδικάζοντας ότι η επιχείρηση θα πετύχει, απαιτεί όπως τα στρατεύματα που θα καταλάβουν την συνοικία γύρω από την Αγία Σοφία, είναι αμιγώς ρωσικά.

Την ίδια εποχή, η Ιταλία αρχίζοντας τις μηχανορραφίες της

που θα αποδοθούν μοιραίες για την χώρα μας, έρχεται σε επαφή με την σουλτανική κυβέρνηση και εγγυάται ότι η Κωνσταντινούπολη θα παραμείνει τουρκική.

Κια για να μην μείνει έξω από το ανέντιμο αυτό παιχνίδι το Βατικανό ο αρχιεπίσκοπος Παρισίων —το όνομα του οποίου μου διαφεύγει, αλλά ελπίζω αυτό να μην σας ενοχλεί ιδιαίτερα— κατόπιν εντολής του Πάπα Βενεδίκτου XV, ζητάει να γίνει η Αγία Σοφία εκκλησία καθολική!

Εννοείται ότι Βρετανοί και Γάλλοι έχουν φροντίσει να καταπαύσουν και τα δικά τους μερίδια από τα λάφυρα, με μυστικές συμφωνίες στο Λονδίνο, τον Απρίλιο του '16.

Έτσι, δυόμισι ολόκληρα χρόνια πριν από τον τερματισμό του πολέμου, η μοίρασή έχει γίνει. Η ισορροπία έχει επιτευχθεί, με βάση όχι θεβαίως το Δίκαιο αλλά την πολύ βολική συνταγή του «όποιος έχει μαχαίρι τρώει πεπόνι».

Δύο γεγονότα το 1917 θα ανατρέψουν την κατάσταση. Η είσοδος των Ηνωμένων Πολιτειών στον πόλεμο, που θεωρούν άκυρες όλες τις συμφωνίες, και η μπολσεβικική επανάσταση στην Ρωσία.

Ο Λένιν θα υπογράψει τον Μάρτιο του '18 χωριστή ειρήνη με τους Γερμανούς στο Μπρέστ Λιτόφσκ. Τέρμα συνεπώς στις ρωσικές απαιτήσεις στα Στενά και στην Κωνσταντινούπολη.

Η ΕΛΛΑΣ ΕΜΠΟΛΕΜΗ

Ο προσωρινός αυτός διπλωματικός παροπλισμός της Ρωσίας εξυπηρετεί θαυμάσια τις δικαιοδαικδικήσεις της Ελλάδος που έχει ήδη θγει στον πόλεμο στο πλευρό των Συμμάχων.

Δέκα ελληνικές μεραρχίες συμμετέχουν στην διάσπαση του βουλγαρικού μετώπου, τον Οκτώβριο του '18 που, μαζί με άλλες

συμμαχικές επιτυχίες, θα αναγκάσουν τις κεντρικές αυτοκρατορίες να καταθέσουν τα όπλα. Στις 17) 30 Οκτωβρίου του '18 στον όρμο του Μούδρου, πάνω στο βρετανικό πολεμικό «Αγαμέμνων», η Τουρκία υπογράφει την ανακωχή.

Ο Βενιζέλος έχει εξασφαλίσει μια θέση στη διάσκεψη της ειρήνης που αρχίζει τις εργασίες της, χωρίς χρονοτριβή, στο Παρίσι.

Για να ενισχύσει περισσότερο την διαπραγματευτική θέση της χώρας θα ικανοποιήσει συμμαχικό αίτημα, για ελληνική συμμετοχή στην εκστρατεία της Ουκρανίας.

Υποσχέσεις για την Σμύρνη, κάπως αβρίστες βέβαια και προφορικές, έχουν δώσει στον Βενιζέλο υπουργοί Εξωτερικών της Βρετανίας Γκρέυ και Κώρσον και ο πρωθυπουργός Λουδ Τζώρτζ.

Εκείνο που ίσως αγνοεί ο Βενιζέλος είναι ότι ο ίδιος ο Λουδ Τζώρτζ, τον Απρίλιο του '17, έχει υποσχεθεί, γραπτώς, την Σμύρνη στην Ιταλία.

Έτσι, ενώ φαίνεται ότι οραματισμοί ενεργήτα περίπου ετών, για εθνική ολοκλήρωση και απελευθέρωση αλύτρωτων αδελφών, αρχίζουν να παίρνουν σάρκα και οστά, εμφανίζονται στον ορίζοντα τα πρώτα ανησυχητικά σύννεφα.

Η ΕΝΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Την άνοιξη του '19 η Γαλλική κυβέρνηση δεν έχει πλέον καμία αμφιβολία ότι η Ελλάδα μετατρέπεται σε πολιορνητικό κριό της βρετανικής πολιτικής στην περιοχή. Για να αντιδράσει στα σχέδια του Λονδίνου δεν έχει παρά να εναντιωθεί στη δημιουργία μιας μεγάλης Ελλάδος.

Το Παρίσι δεν θα έδινε ποτέ το πράσινο φως, για εγκατάσταση των Ελλήνων, έστω και προσωρινώς, στην Σμύρνη, αν δεν μεσολαβούσε ένα απρόδλεπτο γεγονός.

Μετά την ανακωχή του Μούδρου ιταλικά στρατεύματα έχουν καταλάβει την περιοχή της Αττάλειας, γαλλικά την Κιλικία και βρετανικά την περιοχή των Στενών.

Οι Ιταλοί, τελευταίοι σε θυσίες και πρώτοι σε απαιτήσεις, προωθούν τα στρατευμάτά τους βορείως της Αλικαρνασού, προς το Αϊδίλιο, με προφανή σκοπό την κατάληψη της Σμύρνης.

Οι Βρετανοί και οι Γάλλοι θα θορυβηθούν. Μπροστά στο ενδεχόμενο να καταληφθεί η Σμύρνη από τους Ιταλούς, είναι προτιμότερο να σταλούν ελληνικά στρατεύματα. Η Ελλάδα είναι χώρα μικρή. Κουμαντάρεται πιο εύκολα. Οι Αμερικανοί συμφωνούν.

Και ενώ είναι γνωστό ότι οι τρεις σωματοφύλακες ήταν τέσσερις, δεν είναι ίσως γνωστό ότι οι τέσσερις σύμμαχοι, που μας έδωσαν την εντολή να καταλάβουμε την Σμύρνη, ήταν τρεις! Οι Ιταλοί απουσίαζαν από την μοίραία σύσκεψη. Είχαν εξοργισθεί από την άρνηση του Αμερικανού προέδρου Ουίλσον, να τους υποστηρίξει στο ζήτημα του Φιούμε και μιπούκοτάριζαν, με την αποχή τους, τις εργασίες του Ανωτάτου Συμμαχικού Συμβουλίου. Θα ενημερωθούν δύο μόλις εικοσιτετράωρα πριν από την

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΚΙΔΑ

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

και στην τουριστική προβολή του Νομού Φωκίδας, εγκαινιάσε το Σάββατο 24 Απριλίου 1993 ο Υπουργός Δημοσίας Τάξεως κ. Νικόλαος Γκελεστάθης στην Γλυφάδα Δωριδος.

Πρόκειται για το αλιευτικό καταφύγιο Γλυφάδας και την πλακόστρωση της παρακείμενης κοινοτικής πλατείας συνολικού κόστους 82.000.000 δρχ., καθώς και για το σύγχρονο τηλεπικοινωνιακό κέντρο της περιοχής, συνολικού κόστους 92.000.000 δρχ.

Παράλληλα ο κ. Γκελεστάθης εξήγγειλε την έναρξη των εργασιών κατασκευής για την επόμενη εβδομάδα της διαμόρφωσης της παραλιας Γλυφάδας — Χανίων — Σπηλιάς, προϋπολογισμού 150.000.000 δρχ.

ΑΝΑΔΑΣΩΣΗ

*** Η κίνηση Αναδάσωσης Παρνασσού που έγινε με**

προτοβουλία των κοινοτήτων Επταλόφου και Αιλαιάς Φωκίδας και των πολιτιστικών συλλόγων της περιοχής, πραγματοποιήσε εξόρυξη δειγματοληψίας το Σάββατο κύρια 3—4 Απριλίου 1993 στις καμένες πλαγιές του Παρνασσού από την μεγάλη πυρκαγιά του 1988.

Κατά την εξόρυξη φυτεύτηκαν 6.500 δειγμάτια περίλων (έλατα, πεύκα, ακακίες).

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Την επέτειο της κήρυξης της Επανάστασης του 1821 γιόρτασε η Ροδόμη, σε μια λαμπρή τελετή, που έγινε την Κυριακή 4 Απριλίου 1993, στη Μονή Οσίου Λουκά στη Βοιωτία.

Στην ιστορική αυτή Μονή, ο καταρόμενος από τη Δεσφίνα, Επίσκοπος Σαλώνων Ησαΐας, εολόγησε την 27η Απριλίου του '21, τα όπλα των

☛ Συνέχεια στή σελίδα 7

☛ Συνέχεια στή 4η σελίδα

Σκέψεις για το Σύλλογό μας

Παρακολουθώ από πολύ κοντά την πορεία του Συλλόγου μας, από τα πρώτα χρόνια της ιδρύσεώς του. Άξιοι και φωτισμένοι πρωτεργάτες άνοιξαν το δρόμο για όλους εκείνους, που φιλότιμα και αφοσιωμένα εξακολουθούν να συντηρούν τον θεσμό.

Το άπλωμα των Καστελλιωτών και η αναπότρεπτη ανάμιξη ήταν αναμενόμενο να διαφοροποιήσει τους παλαιούς στενούς δεσμούς που εκαρακτήριζαν τους πατεράδες μας και έδιναν έναν τόνο οικογενειακής συντροφιάς στο Σύλλογο Καστελλιωτών.

Τα χρόνια πέρασαν, οι παλαιοί σιγά-σιγά μας άφησαν, το χωριό λιγότερο από μόνιμους γηγενείς κατοίκους, η παμφόνη πόλις συνεχώς κονιορτοποιεί στη μεγάλη κοάνη της την ιδιαιτερότητα της καταγωγής μας. Ο ρυθμός της ζωής και ο επαγγελματισμός καθημερινά μας αλλοτριώνει και μας αποξενώνει. Κάποια στιγμή, φευγαλαία και ρομαντικά, ρίχνουμε μια ματιά φυγής, ταυτότητας, και αναγνώρισης αναζήτησης στις ρίζες μας. Γιατί ευτυχώς—και αλίμονο—πρέπει να υπάρχουν ρίζες για τον καθένα μας...

Τί μπορεί να σημαίνει σήμερα το χωριό για όλους εμάς που ζούμε μακριά του ή για τα παιδιά και τα εγγόνια μας που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στις τοιμεντουπόλεις; Πως είναι δυνατό στην αλυσιδωτή αντίδραση του πολλαπλασιασμού να διατηρήσουμε και να μεταλαμπαδεύσουμε τη φλόγα της προέλευσης, την ιστορία και τις παραδόσεις των προγόνων μας, την πορεία μας στο χρόνο και στο χώρο;

Ο Σύλλογός μας μπορεί και πρέπει να παίζει το ρόλο του τοποτηρητή, του σκελετού και του συνδέτικού κρίκου για όλους μας.

Οι συγκεντρώσεις πολιτιστικού, μορφωτικού και ψυχαγωγικού χαρακτήρα σε συνεργασία με την τοπική αυτοδιοίκηση, είναι δυνατό να περισιώσουν το παρελθόν και να δώσουν ενόπια και προοπτικές για το μέλλον. Όχι μόνο τα με-

γάλα αστικά κέντρα Αθήνας και Πειραιά, αλλά και οι υπόλοιπες πόλεις της Ελλάδας όπου κατοικούν Καστελλιώτες, μπορούν να αποτελέσουν εστίες ενεργοποίησης εκδηλώσεων.

Η αθλοθέτηση βραβείων για πνευματικές και αθλητικές επιτυχίες νέων Καστελλιωτών είναι ουσιαστικής δραστηριότητας του Συλλόγου. Επίσης, εκδηλώσεις τιμής και αναγνώρισης σε καταξιωμένους από την κοινωνία συμπατριώτες μας στους χώρους της επιστήμης, της τέχνης, των επιχειρήσεων και εν γένει της δημόσιας ζωής, θα προβάλει και θα αναβαθμίσει το επίπεδο των Συλλογικών δραστηριοτήτων.

Από χρόνια συζητείται η σύνταξη ενός ενημερωτικού ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ κατά κατηγορίες επαγγελματιών. Ο οδηγός αυτός θα βοηθήσει και τη διάσπαση της επαγγελματικής αλληλοβοήθειας των Καστελλιωτών που είναι ιδιαίτερα χρήσιμη.

Εκτός από το τακτικό ενημερωτικό έντυπο του Συλλόγου «Καστελλιώτικα Νέα» υπήρχε από καιρό η διάθεση εκδόσεως μικρών ιστορικών, λογοτεχνικών και λαογραφικών εντύπων σχετικών με τα Καστέλλια και την περίεξ περιοχή. Τα έντυπα αυτά θα ήταν δυνατό να υποστηριχθούν οικονομικά και από αρμόδιους κρατικούς φορείς.

Ο Σύλλογος πέρασε διάφορες φάσεις σχέσεων με την κοινότητα. Είναι απαραίτητο να υπάρξει ειλικρινής, αρμονική και συνεχής συνεργασία Συλλόγου και Κοινότητας. Απαλλαγμένοι προκαταλήψεων, ιδεολογικών και διαφόρων άλλων σκοπιμοτήτων η σχέση αυτή θα ενεργοποιήσει σε όφελος του τόπου μας την α-

ναμφίβολη δύναμη και ενέργεια των απανταχού Καστελλιωτών. Κύριος στόχος μας είναι το χωριό που χρειάζεται τη βοήθεια όλων μας.

Είναι πολλά εκείνα που θα μπορούσε κανείς να καταγράψει σαν σκέψεις για τον προορισμό του Συλλόγου μας. Η δυσκολία είναι την ώρα της υλοποίησής. Η υλοποίηση απαιτεί χρόνο και κόπο. Δυστυχώς το παρελθόν μας έχει διδάξει ότι το βάρος των Συλλογικών ευθυνών—συνήθως—πέφτει σε έναν ή σε ελάχιστους! Οι πάσης φύσεως τίτλοι είναι κενό αν δεν συνοδεύονται από συγκεκριμένα έργα. Ότι υπάρχει σήμερα στον «ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» είναι δυστυχώς έργο ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ, που με απτόητη αυτοθυσία διατηρούν τη φλόγα αναμένη...

Στην εποχή που ζούμε—περισσότερο ίσως από ποτέ—έχουμε την ανάγκη του αισθήματος ότι ΑΝΟΙΚΟΥΜΕ κάπου. Η ταυτότητά μας βάλλεται από παντού και η προέλευσή μας συσκοτίζεται. Οι ρίζες μας πρέπει να διατηρηθούν και να ενισχυθούν. Σαν άνθρωποι και σαν λαός πρέπει να αντισταθούμε στο κινούμενο έδαφος του μηδενισμού.

Αυτή την εποχή το δύσκολο και σημαντικό ρόλο της άγκυρας, του συνδέτικού κρίκου στην αλυσίδα της εθνικής μας συνοχής καλείται να παίξει ο Σύλλογός μας. Ας τον πλαισιώσουμε ένθερμα, διαθέτοντας χρόνο και κόπο από τη ζωή μας, για να αισθανθούμε τη φησυχουριά και την περηφάνια του ΕΙΝΑΙ ΜΑΣ.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΤΣΟΥΡΗΣ

(και για το ακριβές Νικόλαος Ασπμάκης Μακρής)

Η απουσία των νέων

Με αγάπη απευθύνομαι στους νέους ηλικίας 30 έως 40 χρόνων. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι παιδιά που γνώρισαν στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας το 1962—67 τότε... Τότε που το σχολείο αριθμούσε 90—100 μαθητές.

Τώρα οι περισσότεροι νέοι και νέες βρίσκονται στην Αθήνα, αποκατεστημένοι επαγγελματικά και οικογενειακά. Όμως με λύπη διαπίστωσα ότι σχεδόν όλοι απουσιάζετε, θα έλεγα συστηματικά, από τις συζητήσεις και τις άλλες εκδηλώσεις του συλλόγου μας.

Σέβομαι τις επαγγελματικές, οικογενειακές και κοινωνικές υποχρεώσεις που έχετε και κατανοώ ότι βρίσκεστε στην ηλικία που πρέπει να δίνετε σε όλους με απλοχεριά.

Μήπως όμως δείχνετε και λιγότερη αδιαφορία; Μήπως το χωριό που λέγεται Αθήνα σας έκανε, νέοι Καστελλιώτες, να κόψετε τις σχέσεις σας με τις ρί-

ζες και τις παραδόσεις; Μήπως με τον τρόπο αυτό, άθελά σας, γίνεστε κακό παράδειγμα για τα παιδιά σας;

Ο σύλλογος είναι λιμάνι, όαση, είναι ξεκούραση και επικοινωνία. Είναι σφιχταγκάλισμα με την καταγωγή και τον τόπο μας. Εκεί ζωντανεύουν οι μνημές. Εκεί αγαπητοί μου είναι συναντηθείτε με παιδικούς φίλους, συμμαθητές, γείτονες, συγχωριανούς. Θα σφίξετε το χέρι τους, θα κουβεντιάσετε τους προβληματισμούς σας, θα ξαναγίνετε για λίγο μικροί, θα θυμηθείτε χαρές και μαθητικές λαχτάρες στο προαύλιο του σχολείου, γιορτές λαμπρές στην παλιά αγροτολέσχη, χορούς στο προαύλιο της εκκλησίας, ντυμένοι με τις ασήκωτες των παπουδιών και γιαγιάδων, τα φτωχά μαθητικά συσσίτια, με το κρύψιμο του φαγητού στα μεταλλικά κυπελάκια, όταν δεν μπορούσατε να το φάτε, τις γυ-

Συνέχεια στή σελίδα 7

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Συνέχεια από σελ. 3
επιχείρηση. Πράγμα που δεν θα τους εμποδίσει να οργανώσουν τις ομάδες των Τούρκων, που θα ανοίξουν πυρ εναντίον του παρελθόντος συντάγματος του Σταυριανόπουλου, με αποτέλεσμα τις αιματηρές συμπλοκές της πρώτης ημέρας.

ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ & ΚΕΜΑΛ

Κωνσταντινούπολη. Άνοιξη του '19. Οι σημαίες των νικητών, μαζί και οι ελληνικές, καθρεφτίζονται περήφανα στα νερά του Βοσπόρου. Συμμαχικά πολεμικά, ανάμεσα τους και ο Αβέρωφ και το Κιλκίς, αγκυροβολημένα μπροστά στα ανάκτορα του Ντολμά Μπαχτσέ. Στο Τσιμπουκλή στρατωνισμένο ελληνικό τάγμα της συμμαχικής δύναμης κατοχής. Ο παπά Νουφράκης, στρατιωτικός ιερέας της Μερραχίας στην Αγία Σοφία. Ο Αρχιστράτηγος Λεωνίδας Παρασκευόπουλος επισκέπτεται το Πατριαρχείο όπο υτον υποδέχονται με το «ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου».

Ο Σουλτάνος και ο Μέγας Βεζύρης ικανοποιούν όλες τις απαιτήσεις των νικητών. Αντιλαμβάνονται ότι η διατήρηση του θρόνου και η επιβίωση της χώρας βρίσκονται στα χέρια των Συμμάχων. Παραχωρούν μεγάλες εδαφικές εκτάσεις για να αποφύγουν τον ολοσχερή διαμελισμό.

Στο Παρίσι η Διάσκεψη σχεδιάζει την δημιουργία Αρμενικού κράτους στο Καρς Κουρδικού στο Ντιγιαρμπακίρ, Δημοκρατίας του Πόντου στην Μαύρη Θάλασσα.

Όμως την υποχωρητικότητα του Σουλτάνου δεν την συμμερίζονται αρκετοί στρατιωτικοί, που πιστεύουν ότι μόνον με ένοπλη αντίσταση, μπορεί να σωθεί η πατρίδα τους, από τον έσχατο κίνδυνο.

Οι «συνωμότες»—μέσα σε εισαγωγικά—οργανώνονται στην Πόλη κάτω από την μύτη των Συμμάχων που έχουν αρχίσει να υποβλέπουν και να υπονομεύουν, ο ένας τον άλλον και έτσι κάθονται τα στραβά μάτια.

Στην Ανατολική Θράκη και στην Μικρά Ασία Τούρκοι δικηκτές αρνούνται να αποβλήσουν τις μονάδες τους, παραβιάζοντας κατάφωρα τους όρους της ανακωχής του Μούδρου και οι Σύμμαχοι αδιαφορούν.

Ομάδες άτακτων τακτικότητας ληστεύουν αποθήκες με όπλα και πολεμοφόδια, που υποτίθεται ότι φρουρούνται και οι Σύμμαχοι αδρανούν.

Όταν ο εθνικιστικός πυρετός θα πάρει διαστάσεις επικίνδυνης επιδημίας, ο Σουλτάνος και οι Βρετανοί θα αποφασίσουν να στείλουν επί τόπου έναν δυναμικό αξιωματικό, για να διαλύσει τους εθνικιστικούς πυρήνες, να επιβάλει την τάξη, να επιταχύνει την αποστράτευση, να συγκεντρώσει το πολεμικό υλικό στις αποθήκες για να παραδοθεί στους συμμάχους. Και ποιόν επι-

λέγουν; Τον «γκρίζο λύκο». Τον Κεμάλ. Στέλνουν τον λύκο να φυλάξει τα πρόβατα.

2 Μαΐου του '19. Ένα θαπόρι, το Μπαντίρμα, πρυμνοδετημένο σε κάποιο μουράγιο της Κωνσταντινούπολης ετοιμάζεται να σηκώσει άγκυρες για την Μαύρη Θάλασσα. Πάνω στο πλοίο δύο άνδρες συνομιλούν χαμηλόφωνα. Ο ένας είναι ο Κεμάλ. Ο άλλος ο Ρεούφ, ο υπουργός των Ναυτικών. Ο Ρεούφ δεν ταξιδεύει. Ήλθε μόνο για να αποχαιρετήσει τον Κεμάλ και να του μεταφέρει μια συνταρακτική είδηση που μόλις έφτασε στην Πόλη: «Ελληνικά στρατεύματα αποβιβάζονται από το πρωί σήμερα, στην Σμύρνη». Είναι η στιγμή που θα κάνει το ποτήρι να ξεχειλίσει.

Τον Κεμάλ δεν τον ανησυχεί η βρετανική κατοχή. Ούτε η γαλλική, ούτε η ιταλική. Όλοι αυτοί κάποτε θα φύγουν.

Μόνον οι Έλληνες έτσι και εγκατασταθούν στην Σμύρνη, σε λίγο καιρό δεν θα μπορεί κανείς να τους διώξει.

Όλοι οι άλλοι πατάνε ξένα χώματα. Δεν θα πιάσουν ρίζες. Ενώ οι Έλληνες βρίσκονται στην Ιωνία, που ιστορικά τους ανήκει. Ακόμα και η ονομασία τους «Γιουάννη», «Γιουνανιστάν» το επιβεβαιώνει. Πρέπει λοιπόν να ξεριζωθούν με τη βία.

Η ιστορία σκαρώνει μερικές φορές περίεργα παιχνίδια που θυμίζουν ταινίες αγωνίας. Το Μπαντίρμα δεν έχει ακόμη σαλπάρει, όταν ο Σουλτάνος πληροφορείται—άγνωστο με ποιό τρόπο—ότι ο Κεμάλ μεταδίνει στον Πόντο, όχι για να εκτελέσει τις εντολές των Συμμάχων και της Πύλης, αλλά για να εξεγείρει τους πληθυσμούς σε επανάσταση.

Ειδοποιείται ο Βρετανός Αρμυστής για να εμποδίσει την αναχώρηση του πλοίου. Όμως οι διασυμμαχικές υπηρεσίες είναι βραδυκίνητες. Το Μπαντίρμα θα προλάβει να λύσει κάδους και να βάλλει πλώρη για την Μαύρη Θάλασσα. Σε τέσσερις μέρες ο Κεμάλ βρίσκεται στην Σαφούντα, την παλιά Αμισό.

Συνέχεια στο επόμενο

ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

Ο κ. Γεώργιος Χουλιάρας (Καπετάν Περιελάς) μας πληροφορεί, ότι ο αδελφός του Απόστολος Αθαν. Χουλιάρας, έλαβε επίσης μέρος στην εκστρατεία της Μ. Ασίας. Τον ευχαριστούμε.

Ο τ. Πρόεδρος της Κοινότητάς μας κ. Ζαχαρίας Π. Μακρής, υποβλήθηκε, στην Αθήνα, σε δύσκολη, αλλά επιτυχή εγχείρηση. Του ευχόμαστε ταχεία και καλή ανάρρωση.

— Ο Σπύρος Ζαχ. Μακρής, χειρουργός οδοντίατρος, εκπαιδευθείς στην Κολωνία της Γερμανίας, άνοιξε ιατρείο στη Λαμία, Αγ. Νικολάου 13 Α, τηλ. 46734. Ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία.

I.A.M.

Έκδοσις
«ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»
 Προεδευτικός Σύλλογος
«ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ»
 Β. Βουλγαροκτόνου 36
 Αθήνα — Τ.Τ. 114 72
 Τηλ. 64.23.365
 ●
 Υπεύθυνος Εκδόσεως
**ΕΥΘΥΜΙΟΣ Π.
 ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ**
 Β. Βουλγαροκτόνου 36
 Αθήνα — Τηλ. 64.23.365

Συνέχεια από το προηγούμενο.

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Κι όμως, Ωρισμένοι ειδικοί επιμένουν θίγοντας άμεσα το ίδιο το σώμα της τέχνης του, πέρα απ' τους ανθρώπους που εκμεταλλεύτηκα η πένα του και πέρα απ' το νησί που κλειστήκα η περιγραφή του. Γράψιμο, ισχυρίζονται, πρόχειρο χωρίς τεχνική αριότητα, ύφος στριφνό και γλώσσα τυχαία, έλλειψη φαντασίας χωρίς βαθύρες φιλοσοφικές καταβολές απλοϊκότητα και παρελθόν σε βαθμό που ν' αποτελεί ιστορικό σημείο στίξεως, μ' άλλα λόγια μια άτεχνη πολύ καιρίτικη δυσανταχία εικόνα κλεισμένη στο χρονοντούλαπο.

Έγινε δηλ. προσπάθεια ενταφιασμού του με το ίδιο φτύρι που θάβονται πλήθος άλλοι λογοτέχνες, που δε μπόρεσαν να πιάσουν το σφυγμό της εποχής μας. Μερικοί ωστόσο προχωρούν ακόμα περισσότερο φτάνοντας μέσα απ' το έργο του ως τον άνθρωπο και τη ζωή του.

Πρόκειται, λένε, για ξεπερασμένο ηθογράφο που εισδύει σε μια εποχιακή ψυχογραφία με τη γραφή των προσωπικών του αναμνήσεων και της νοσταλγίας του νησιού του, ξεκομμένος ο ίδιος, μοναχικός, εξόριστος κι ερημίτης, κλεισμένος στον εαυτό του μεσ' την πολυάνθρωπη πρωτεύουσα, χωρίς το πάθος και την αγωνία της ζωής. Για ν' αντικριθεί κανένας τέτοια επιχειρήματα που δεν τον κατατάσσουν ούτε στο πέρασμα ενός αστειού που έλαμψε, χόθηκε και χάθηκε απ' το λογοτεχνικό στερέωμα, δεν αρκεί, φυσικά, το γεγονός της φτώχειας, τον ήθους και τον βιοπορισμό με την πένα, ούτε η αποκάλυψη του μουσικού της μαγείας των κειμένων τον που κατ' άλλους είναι απροσδιόριστο και κατ' άλλους κρυμμένο πίσω απ' την ποίηση, τον λυρισμό ή τη νοσταλγία της μνήμης του, μα κι ούτε να στρατευτεί με τον δογματισμό: «Πρώτος διηγηματογράφος της Ελλάδος ο Παπαδιαμάντης, δεύτερος πάλι ο Παπαδιαμάντης, τρίτος ο Παπαδιαμάντης». Χρειάζεται να ξεχωρίσει κανένας έργο του που δεν άντεξαν στο χρόνο και δεν τον τιμούν — αυτά είναι τα περισσότερα απ' τα 181 διηγήματα που γράφει, μαζί και τα 4 μυθιστορήματα — απ' τ' αριστουργήματά του — κι αυτά είναι τα λιγότερα, αλλά τόσα, όσα αρκούν για τη μεγαλωσύνη και την αθανασία του — και χρειάζεται ακόμα να μην αγνοεί κανένας το πώς εξετομκεύεται ο μεγάλος μάστορας με το προσωπικό ύφος και τη γλώσσα του, που δεν επαναλαμβάνονται, δεν αντιγράφονται, δεν ληστεύονται, όντας αποκλειστικός, μα προ πάντων χρειάζεται να καταλάβει ποιές ιδέες υπηρετεί με το έργο και τη ζωή του κι όχι με την υποκρισία και την δεξιοτεχνία προς δόξα και τιμή της καταναλώσεως. Αλλά ως τα πάρομε ένα — ένα κι απ' την αρχή:

«Το επ' εμοί, ενόσω ζω και αναπνέω και σωφρονώ, δεν θα παύσω πάντοτε... να νυμνώ μετά λατρείας τον Χριστόν μου...» Αυτή είναι η πρώτη και γενική αρχή της διοθεωρίας του στην οποία κατατείνουν όλα και που την κάνει πράξη με την πένα και τη ζωή του.

Ο Παπαδιαμάντης κρατάει από τους Μωραΐταιους του Μυστρά και συγκεκριμένα από κάποιον πλούσιο Παπα Διαμαντή που ήρθε στη Σκιάθο τον ΙΗ' αιώνα με τα δυο παιδιά του. Τόνα παντρεύτηκε στη Σκόπελο και χάνονται τα ίχνη του για την ιστορία της λογοτεχνίας, τ' άλλο στη Σκιάθο κι έκαμε δώδεκα παιδιά. Απ' αυτή τη μάντρα τα παιδιά ο Κωνσταντίνος εγέννησε Αλέξανδρον, Αλέξανδρος εγέννησε Γκιουλώ (τη μάνα του Παπαδιαμάντη), Γκιουλώ εγέννησε πέντε παιδιά, τρία κορίτσια και δυο αγόρια, μεταξύ των οποίων και τον Παπαδιαμάντη στις 4 Μαρτίου 1851. Ο πατέρας του Αδαμάντιος ήταν παπάς (εξ' ου και τ' όνομα).

Έτσι ο Παπαδιαμάντης άρχισε να μεγαλώνει μέσα στο περιβάλλον ενός σπιτιού με θρησκευτική και φτωχική ζωή πλάθοντας χριστιανικό χαρακτήρα, ζωσμένος πάλι από φτωχούς κι απλοϊκούς ανθρώπους τον νησιού του, ακριβώς αυτούς τους ανθρώπους που χρειάστηκε κι ο Χριστός. Στο δημοτικό της Σκιάθου έμαθε τα πρώτα γράμματα παίρνοντας το ενδεικτικό του με άριστα. Αποδώ και κάτω η περιγραφή τη φτώχεια θα γίνει το φυσικό εμπόδιο των σπουδών του κι αργότερα η μόνιμη και θεληματική σύντροφος της ζωής του. Έντεκα χρόνων πάει στη Σκόπελο και κάνει δυο χρόνια στο εκεί Σχολαρχείο, δεκάξη και δεκαεφτά χρόνων τον συναντάμε γυμνασιόπαιδο στη Χαλκίδα και στον Πειραιά, εικοσιτριών χρόνων τελειώνει τις γυμνασιακές του σπουδές και εγγράφεται το 1874 στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών χωρίς να πάρει πτυχίο, ενώ παράλληλα μαθαίνει από μόνος του ξένες γλώσσες. Μετά τη στρατευσή του, διαλέγει το επάγγελμα του δημοσιογράφου και μεταφραστή, εργάζεται, γράφει και δημοσιεύει δω - κει για να ζήσει. Μόνιμο το παράπονο του πατέρα του, που δεν έγινε κάτι και δε βοήθησε οικονομικά την οικογένεια και τις αδελφές του. Μόνιμη και η θλίψη η δική του, καλύτερα μάλλον η δυστυχία της επίγειας ενόχνης του, στην οποία έρχονται να προστεθούν ο θάνατος των γονιών του, η τραγία του αδελφού του, οι αναποκατάστατες αδελφές του. Μα από τότε που εικοσιένα χρόνων επισκέφτηκε το Άγιον Όρος κι έζησε εκεί οχτώ μήνες, ο βαθός αντίκτυπος της ύπαρξης και αποστολής του

χτύπησε την καμπάνα της εθελοντικής πορείας του στον κόσμο. Αυτό ακριβώς είναι το σημείο και σταυρός του θαυμασμού, της άδολης αγάπης και της βαθιάς κατανόησης, που απ' τόνα μένος κουνιάζει προσωπικότητες κι ανθρώπους του πλούτου και της τέχνης στο σπιτι της Σκιάθου κι από τ' άλλο συγκεντρώνει τα πλήθη των φιλότεχνων, τον απλό κόσμο και τους σωρούς των βιβλίων, της αρθρογραφίας και των αφιερωμάτων γύρω απ' τη μορφή και τα γραπτά του. Η θεληματική και παράλληλη πορεία του με Εκείνον, γαρυρισμένη με τις ε-

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΗ ΧΑΛΑΤΣΑ

λάχιστες ανθρώπινες αδυναμίες του —για συμπάθεια κι αυτές— αλλά και με τη συνειδητή επιταγή να φέρει τον κόσμο του Χριστού στην τέχνη του διηγήματος. Πετώνται και που στη Σκιάθο σπρωγμένος από τη νοσταλγία, ζει σε τρώγλες και κελιά του Ψυχρή ή στην Πλάκα, ρακένδυτος, πράος, με τη νησιώτικη γαλήνη του στα μάτια, αγνός κι αθώς όσο γίνεται, με ψυχή περίπου μικρού παιδιού, τοιμλώντας τα ψίχουλα της ζωής ενός σπουγγίτη, πίνοντας που και που κανένα κρασάκι με τη συντροφιά φτωχών ανθρώπων τον λαό μας, μοναξερός το περισσότερο μεσ' το πολύβολο μελισσοκόφιο της πολιτείας — πόσοι ζουν μαζί εκεί— ασκητικός, γράφοντας και δημοτογράφος με την πίστη του συγγράφα που η ψυχή του γίνεται λόγος.

Κυριακές, γιορτές, Χριστούγεννα και Πάσχα κατεβαίνει στο Μοναστηράκι στον Άγιο Ελισσαίο, εκκλησιάζεται και φέλνει μαζί πολλές φορές με τον τρίτο τον ξάδελφο και συγγράφα Μωραϊτίδη, ύστερα πηγαίνει πιο πάνω σ' ένα καφενεδάκι, κάθεται και γράφει.

Πολύ αργά ο πνευματικός κόσμος συλλαμβάνει το ψυχικό και ιδεολογικό του μεγαλείο, τα τελευταία του χρόνια περίπου στη Δεξαμενή σχηματίζεται γύρω του μια λογοτεχνική συντροφιά. Αμεύρητα, γνωστά και άγνωστα, είναι τα περιστατικά της έντιμης φτώχειας του. «Ποιός είναι αυτός ο ζητιάνος;», ρωτάει πλούσιος Αθηναίος που τον πρωτοβλέπει παρθεά με γνωστό τον λογοτέχνη.

— «Έχω δει λογίους να πεθαίνουν στην ψάθα, αλλά ψάθα να πεθαίνει επί λογίου πρώτη φορά βλέπω», τον περιπαίζει κάποτε ο Γαβριηλίδης για κείνο το ανεκδιήγητο καπέλο του.

Όποτε στη φιλολογική 25 ετηρίδα του στον «Παρουασ-ση» το 1908 δεν παρευρέθηκε, ούτε ένα έργο του δεν εντύχησε να ιδεί τυπωμένο,

ούτε τον Σταυρό του Σωτήρος που τον απένειμε η Κυβέρνηση τον Δεκέμβριο του 1910 πρόφτασε να χαρεί, ο ταπεινός. Στις 2 Ιανουαρίου 1911, εξήντα χρόνων, ψέλνοντας το τροπάριο της παραμονής των Φώτων, πέθανε. Ένας δάσκαλος τον νησιού του απήγγειλε τον επικήδειο, έτσι όπως ταιριάζει στους ταπεινούς και στους μεγάλους του πνεύματος.

«Ενόσω ζω και αναπνέω και σωφρονώ...». Εκείνο το «σωφρονώ» της διοθεωρίας του, είναι το νεύμα του δεικνύει τον στην κατεάνθησε εν τους κόσμον ηθικό βγαλμένο μέσα απ' τη γνησιότητα της ζωής και τον λόγον Εκείνου —φκιάξτε τον χωρίς Θεό— μα και της Φύσης, για τι «δεν θα παύσει πάντοτε να περιγράφει μετ' έρωτος την φύσιν...». Την πόλη την έχει ζήσει ο Παπαδιαμάντης, δεν είναι ο κόσμος της πίστης του, ούτε της τέχνης του.

Υστερα, όπον κι αν πάς κάποιους ανθρώπους με πίστη κι εκδηλώσεις λατρείας θα συναντήσεις, μα «δεν θα παύσει πάντοτε να ζωγραφεί μετά στοργής τα γνήσια Ελληνικά έθη», λέει —δε λέει τα δονδικά ή ινδικά και τα οθωμανικά— γιατί είναι φανερό: Ο Παπαδιαμάντης είναι Έλληνας και προσκολλημένος στον τόπο και στους ανθρώπους που γνωρίζει —αυτός είναι ο «Ελληνισμός του» κι ο «Εθνισμός του»— περνώντας την ελληνοχριστιανική πίστη και λατρεία του μέσα απ' το βίο του, μέσα απ' τον Έλληνα χριστιανό άνθρωπο, μέσα απ' τη φύση του για ν' αποθανάτισει τον Χριστό τον κόσμο με την τέχνη του την ηθογραφική, τη ψυχογραφική, την περιγραφική και λορική του διηγήματος κι αυτό γιατί μόνο διηγηματογράφος, ούτε ποιητής εξέχων, ούτε μυθιστοριογράφος ικανός. Πολλά απ' τα γνήσια έθη που περιγράφει χάθηκαν στις μέρες μας χωρίς να μπει κάτι στη θέση τους, ξεφτιλίζοντας την παραδοσιακή ταυτότητα κάτω απ' την αρελαδοποίηση του κοσμοπολισμού —ο ίδιος ήταν φανατικά αντίθετος με κάθε νοθεία της ράτσας— αλλά τα βασικά θρησκευτικά και γιορταστικά έθιμα με τον τρόπο πάλι που τα περιέγραψε ζούν και βασιλεύουν και τα χαιρόνται πολλοί. Η γλώσσα του βγαλμένη μέσα απ' τα φατήρια, προσαρμοσχένη με διαίσθηση σε προσωπική απλοποίηση και με τον ζωντανό διάλογο, τα παρατσούκλια και τους χαρακτηρισμούς του δημοτικού μας λαού, γίνεται ένα όργανο έκφρασης στο διηγημά του, που η καλή γνωριμία μαζί του αποδοχή της μοναδικότητάς της. Ξέρει ο Παπαδιαμάντης ολόκληρη την ποικιλία του ελληνικού λόγου, ρεαπτό και προφορικό, κι όταν θέλησε να γράψει στη δημοτική για να μην τον πουν ότι δεν ξέρει ή δε μπορεί, έγραφε

τον «Έρωτα στα χιόνια», μα σαν μεγάλος αφηγητής δημιούργησε την δική του γλώσσα, εκείνη που προσοιδιαζει στον κόσμο της χριστιανοσύνης. Λογοτέχνης, γενικά, αποκομμένος απ' την παράδοση καταντάει περιστασιακός χρονικογράφος, κι ο Παπαδιαμάντης δεν ανήκει στους τεχνίτες της μόδας.

Μερικοί βιογράφοι του κάθονται και σαστίζουν πασχίζοντας να δώσουν αποδεικτική εξήγηση στο πώς καταφέρνει και ζει όπως ανατριχιαστικές και σαρωτικές μέρες μας με κείνα τα πρόσωπα, τον περίγυρο ενός νησιού και τις ιστορίες μιας θαμμένης εποχής αντίκρου στο θάμμα ή στο τέλος των τεχνικών πολιτισμού, όταν ένας Παλαμάς απειλείται με εξαφάνισμο ή όταν καταποντιστήκαν στον λήθαρο της λογοτεχνίας συγγράφεις σαν τον Καρκαβίτσα, τον Χατζόπουλο, τον Χρηστομάνο, τον Τροαντώνη και τόσοι άλλοι. Έχετε δει Χριστογενναίτικες μέρες το τελευτι της τεχνολογίας ακουμπισμένο στον καναπέ με την ψυχική επιστροφή στο Χριστό ή κάποια συντροφιά φιλότεχνων να διαβάσει το «Άνθος τον γαλόδι»;

Δεν είναι ανερωμήνετο. Εκεί που η αριότητα, τα στοιχεία του μύθου και της λαογραφίας, τα περιγραφικά, χαρακτηρισά, φύσης και ιδεών φαδουν τη χορδή της σωτέρης εναισθησίας μας με τον Χριστό και τον κόσμο του, ο Παπαδιαμάντης ζει και το διηγημά του περνάει στα ζωντανά έργα τέχνης. Είναι ένας κόσμος καταπατημένος σήμερα με την ελπίδα κρυμμένη κάτω απ' τη βαρεία σκιά του σύγχρονου ανθρώπου με τη σιδερένια λορική του απόσκοπο της ζωής, της άρνησης του ιραγικού και ψυχικού πόνου, της λατρείας στη δούλη και της αδαφροφίας στα προβλήματα του διπλανού του, της αποστροφής στην αφήγηση, του ενταφιασμού των αγίων και της μεταφυσικής. Όσο και να κοιιάξει η λογοτεχνία πύνα και μέσα στους ανθρώπου ξεληθόν απ' την καρδιά της σύγχρονης μεγαλούτολης δε θάρθει πολλά πράγματα να τους αποθανάτισει. Το άγχος και η διαμαρτυρία αρκέτά την παιδεύει. Πλησιάζοντας ωστόσο κανένας και ζώντας τους ώριμους και σωφρονες, τους ξεροζωμένους της πόλης και του χωριού, μπορεί να βιάσει πως παράδοση, ηθική συνείδηση και προσπάθεια μεταλαμπαδεύσεως αρχών στους συνεχιστές διατηρούνται, όπως βρίσκει, για παράδειγμα, την κροούλα του «Μοιρολογίου της φώκιας» να παραμιλάει κλαίγοντας τα βάσανά της, όπως πάλι διασχίζοντας τον βίο και το έργο του Παπαδιαμάντη μπορεί να θαρήσει δύο ολόκληρους κόσμους.

Αποδώ ο άνθρωπος της εποχής κι ο κόσμος του: Οι παραδομάχοι της μηχανής και της γαστέρας, οι σκλάβοι των ιδεολογιών και της αυτοκαταστροφής, της διαμαρ-
 Συνέχεια στη σελίδα 7.

Η ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΦΘΩΔΗ

Επειδή τις τελευταίες ημέρες εμφανίστηκε η αρρώστια ΑΦΘΩΔΗΣ ΠΥΡΕΤΟΣ στις χώρες Ιταλία, Τουρκία, Σλοβενία, Κροατία, Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία, Βουλγαρία, Σλοβακία και Τσεχία και επειδή ο κίνδυνος να περάσει τα σύνορά μας είναι πολύ μεγάλος, είναι ανάγκη όλοι να γνωρίζουμε τα βασικά χαρακτηριστικά της αρρώστιας.

Ο αφθώδης πυρετός είναι αρρώστια των διχήλων ζώων, δηλ. βοοειδών, χοίρων, προβάτων, γι-

διών, αγριοχοίρων, ελαφιών και βουβαλιών.

Οφείλεται σε ιό και χαρακτηρίζεται από φουσκάλες γεμάτες υγρό στο στόμα, πάνω από τις χηλές, στο μεσοδακτυλικό διάστημα και στις θηλές των μαστών.

Μεταδίδεται με αστραπιαία ταχύτητα στα ευπαθή ζώα τα οποία δεν μπορούν να φάνε και αδυνατίζουν πάρα πολύ.

Η ζημιά στην κτηνοτροφία της περιοχής ή και της χώρας που εμφανίζεται η αρρώστια είναι τεράστια. Τα άρρωστα ζώα θανατώνονται και καίγονται. Θανατώνονται και όλα τα υγιή ζώα της μονάδας στην οποία εμφανίστηκε η αρρώστια. Τα υγιή ζώα των μονάδων της περιοχής απομονώνονται για 15 ημέρες.

Παρακαλούνται οι κτηνοτρόφοι αλλά και όλοι οι κάτοικοι του Νομού μας, αν διαπιστώσουν τα παραπάνω συμπτώματα σε ευπαθή στον αφθώδη πυρετό ζώα, να ειδοποιήσουν αμέσως το πλησιέστερο Κτηνιατρείο για να ερευνηθεί το πρόβλημα.

Ο άνθρωπος είναι ελαφρώς ευπαθής στην αρρώστια, μολύνεται όταν πίνει άθραστο γάλα που προέρχεται από άρρωστα ζώα και σπάνια με επαφή.

Τα συμπτώματα που παρουσιάζει είναι φουσκάλες στο στόμα, ζαλάδες, κεφαλόπονοι, εμετός και διάρροια.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Πωλούνται στα Καστέλλια τα κάτωθι αγροτεμάχια:

1. Στη θέση Παληοκλήσι 1500 τ. μέτρα.
2. Στη θέση Βοϊδόρμα 2000 τ.μ.
3. Στη θέση Σαίτα 2000 τ.μ.
4. Στη θέση Χλωμίσια θρύση 2000 τ.μ.
5. Στη θέση Λούζα 1000 τ.μ.
6. Στη θέση Παληόκαστρο 1000 τ. μέτρα.

Πληροφορίες Δήμητρα Τσακιά Γατέα. Τηλ. 01 - 2651552 (5-10 μ.μ.) και Εμπορική Τράπεζα κ. Τάκη Γατέα 8811 611 ώρες γραφείου.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ Β.Α. ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ

Σταδίου 51 — ΤΚ. 10559 ΑΘΗΝΑ — Τηλ. 3214871

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ Β.Α. ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ: Σε όλους τους κατοίκους της Φωκίδας, την διοργάνωση διήμερου Συνεδρίου στην Κοινότητα ΚΑΛΟΣΚΟΠΗΣ Φωκίδας, από 7—8 Αυγούστου 1993.

ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ: «Το χθές, το σήμερα και το αύριο της Βόρειο - Ανατολικής Παρνασσίδας μέσα από τις διαχρονικές εξελίξεις της κοινωνικοοικονομικής, παραγωγικής, τεχνικής και πολιτιστικής υποδομής της περιοχής».

Η έναρξη του Συνεδρίου θα γίνει το Σάββατο 7η Αυγούστου και ώρα 10.00' π.μ. με την παρουσία εκπροσώπων των αρχών του Νομού μας, του πνευματικού, πολιτικού, πολιτιστικού και επιχειρηματικού κόσμου της Φωκίδας, εκπροσώπων των Δήμων και Κοινοτήτων και με τη συμμετοχή των Συμβούλων των 18 Κοινοτήτων της Β.Α. Παρνασσίδας και των Διοικήσεων των Συλλόγων της Ομοσπονδίας, με το ακόλουθο πρόγραμμα:

ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

- 9.30—10.00: —Δέηση στον Ι. Ν. Αγ. Γεωργίου Καλοσκοπής.
10.00—14.30: —Συνεδρίαση συνέδρων.
14.30—17.30: —Διακοπή Συνεδρίου - Συνεσπίαση.
17.30—18.30: —Επανάληψη συνεδρίασης συνέδρων.
18.30—21.00: —Ψυχαγωγικό πρόγραμμα.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

- 11.00—13.30: —Συνεδρίαση Επιτροπών Εργασίας Ομοσπονδίας από κοινού με τα προεδρεία του Συνεδρίου για την αξιολόγηση των προτάσεων, εισηγητών και συνέδρων και διατύπωση των συμπερασμάτων του Συνεδρίου.
13.30: —ΤΕΛΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ.

Η συμμετοχή των κατοίκων της Φωκίδας στο ψυχαγωγικό πρόγραμμα είναι ελεύθερη.

Το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος: Γ. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ Ο Αντιπρόεδρος: Ν. ΜΑΚΡΗΣ Ο Γεν. Γραμματέας: ΕΥΘ. ΚΟΤΣΙΜΠΟΣ

Τα Μέλη: ΚΩΝ. ΤΟΥΜΠΑΣ — Μ. ΠΡΕΖΑ — ΔΙΟΝ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ — ΑΘΑΝ. ΒΑΝΔΩΡΟΥ

«Νέοι και κομματικοποίηση»

Καθημερινά το μυαλό του σύγχρονου ανθρώπου βομβαρδίζεται με τις λέξεις: «κόμμα, κομματικός, κομματικοποιημένος, κομματικοποίηση» και χίλια δύο παράγωγα. Καθημερινά ο άνθρωπος θώνει τις λέξεις αυτές, τις κάνει κτήμα του και εκουσίως ή ακουσίως, γίνεται μέλος του κομματικού συστήματος. Ενός συστήματος όμως, του οποίου οι παγίδες μπορούν ν' αποθούν μοιραίες για την ψυχολογία, το χαρακτήρα και την κοινωνική συμπεριφορά του ατόμου και ιδιαίτερα του νεαρού.

Ο νέος, ζώντας στον αιώνα της υψηλής τεχνολογίας, έναν αιώνα του καταναλωτισμού και του εύκολου κέρδους, χωρίς αξίες και ιδανικά, νιώθει την ανάγκη της ένταξής του σε μια ομάδα, σ' ένα σύστημα, θέλοντας απεγνωσμένα απ' αυτό να πιαστεί. Κι εδώ ακριβώς, σ' αυτό το κρίσιμο σημείο της ζωής του νέου, επεμβαίνουν, τα κυκλώματα της κομματικοποίησης, προσπαθώντας να τον δελεάσουν με κίβδηλες αξίες, παντού, στο φιλικό του περιβάλλον, στους χώρους διασκέδασής του και ιδιαίτερα στο σχολείο.

Είναι φυσικό, πως ο νέος, τις πρώτες βάσεις για να σταθεί αργότερα στη ζωή, τις παίρνει απ' την οικογένειά του. Δυστυχώς όμως, οι γονείς οι οποίοι σε μεγάλο ποσοστό είναι έντονα κομματικοποιημένοι, αποτελούν τα πρώτα γρανάζια της κομματικής προπαγάνδας. Ο νέος, βιώνοντας την ενεργόν δράση του πατέρα ή της μητέρας, ως μέλη κάποιου κόμματος, είναι επόμενο να παραδειγματίζεται και να έχει την εντύπωση ότι και ο ίδιος πρέπει να υπηρετήσει αργότερα τις αρχές του ίδιου ή κάποιου άλλου πολιτικού κόμματος. Συνεπώς, κατόπιν, μέσα στο χώρο του σχολείου, θα δει, ότι του δίνεται η ευκαιρία να κομματικοποιηθεί.

Είναι τραγικό, πως λειτουργεί ο μηχανισμός της προπαγάνδας μέσα στα σχολεία. Μ' έξυπνες κινήσεις, τα διάφορα κόμματα, πλησιάζουν τους πιο κοινωνικούς μαθητές, μια και αυτοί, μπορούν να επηρεά-

σουν μ' ευκολία τους άλλους. Έτσι, σε λίγο, βρίσκεις μαθητές να μιλούν για τον κακό δρόμο που έχει πάρει ο κόσμος, για την κοινωνία που δεν τους ικανοποιεί, για διάφορα πράγματα, που αναγκάζονται να κάνουν, αλλά δεν τους εκπροσωπούν.

Φυσικά, είναι αναμφίβολα καλό οι νέοι να ευαισθητοποιούνται και να έχουν την ωριμότητα ν' αγωνιστούν για την επίλυση τέτοιων προβλημάτων. Όταν όμως αφήνονται ανενόχλη-

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ

τοί να ενεργήσουν μόνοι, με τις δικές τους δυνάμεις κι όχι γινόμενοι υποχείρια των επιτήδων κομμάτων τα οποία υπόσχονται ότι μπορούν ν' αλλάξουν την ροή των πραγμάτων και να κάνουν τον κόσμο καλύτερο. Κι αν δεν αποδώσει αυτή η μέθοδος, αρχίζουν οι ψεύτικες υποσχέσεις για τα οφέλη που θα 'χουν οι νέοι αργότερα επαγγελματικά ή κοινωνικά, μια και το κόμμα τους θα τους βοηθήσει. Δε χωράει καμμία αμφιβολία, ότι αυτοί οι δύο τρόποι είναι οι καλύτεροι για να προσελκυθούν οι νέοι και τις περισσότερες φορές, είναι αποτελεσματικοί, προς μεγάλη ευχαρίστηση των διαφόρων κομματικών κυκλωμάτων. Όντως οι νέοι, απογοητευμένοι απ' τον κόσμο και την κοινωνία, που βαδίζει απ' το κακό στο χειρότερο, βλέπουν τις υποσχέσεις των κομμάτων σαν σανίδα σωτηρίας. Τώρα, μπορούν κι αυτοί ν' αγωνισθούν για κάτι, να μην μένουν αμέτοχοι, γιατί θ' ανήκουν στο κόμμα τους. Είναι ανίκανοι όμως στην αρχή, να προβλέψουν, ότι πολλά απ' τα προβλήματα που επιθυμούν να λύσουν, έχουν τη ρίζα τους στην ίδια την κομματικοποίηση και όταν το αντιλαμβάνονται αυτό, είναι ήδη πολύ αργά.

Μ' άλλα λόγια, η ζωή στο σχολείο, παίρνει άλλες, νέες διαστάσεις. Ο μαθητής, δεν είναι πλέον απλός μαθητής και δεν ασχολείται μονάχα με τα μαθήματα και τους βαθμούς του. Έχει πλέον συνδυαστεί και βαδίζει σύμφωνα με τις εντολές του κόμματός του. Στις μαθητικές εκλογές δεν ψηφίζονται οι μαθητές ως άτομα, αλλά, ως κομματικά στελέχη. Αυτό, έχει ως αποτέλεσμα, να υπάρχουν αντίπαλα κόμματα και στα σχολεία, πράγμα που φέρνει τη ρίζη και το δίχασμό. Είναι λοιπόν θλιβερό, το πως παιδιά 16 ή 17 χρονών γίνονται εχθροί μεταξύ τους, εξαιτίας τέτοιων καταστάσεων.

Είναι επόμενο, σύμφωνα μ' ό' αυτά, οι καταστάσεις

αυτές, να μην σταματούν στο χώρο του σχολείου, αλλά ν' ακολουθούν τα νεαρά άτομα και στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Έτσι οι χώροι των πανεπιστημίων, έχουν καταληφθεί από τα λεγόμενα περίπτερα των διαφόρων φοιτητικών κομμάτων, τα περισσότερα απ' τα οποία, ακολουθούν στην ουσία, τις πολιτικές γραμμές των μεγάλων κομμάτων της χώρας.

Οι φοιτητές λοιπόν, αντικρίζουν καθημερινά τοίχους με αφίσες και συνθήματα, ενώ παντού μοιράζονται εφημερίδες ή φυλλάδια με τις αρχές των κομμάτων αυτών.

Είναι όμως παρατηρήσιμο, ότι η κομματικοποίηση είναι άμεσα ή έμμεσα η αιτία και για κάποιες βίαιες «εκδηλώσεις» σήμερα. Αυτές οι «εκδηλώσεις» δεν είναι τίποτ' άλλο, από την αναρχία και το χουλιγκανισμό, που αποτελούν άλλη μια πληγή για την σημερινή κοινωνία.

Πολλοί ανήσυχοι και οργανισμένοι νέοι, χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία το φαινόμενο της καταπίεσης ή αδικίας ή εκμεταλλεύμενων διάφορες καταστάσεις, όπως απεργίες, και πορείες, επιδίδονται σε έκτροπα και βανδαλισμούς, θέτοντας σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους, αλλά και αυτή των συνανθρώπων τους. Θεωρώντας δηλαδή εαυτούς αναρχικούς, με ή χωρίς καλυμμένα πρόσωπα, καταστρέφουν ξένη ή κρατική περιουσία, σπάζοντας και ρημάζοντας κυριολεκτικά, αυτοκίνητα, κτίρια, τζαμαρίες, θιρίνες. Επιτίθενται δυστυχώς, ακόμα και σε συνανθρώπους τους πετώντας για παράδειγμα, τις γνωστές βόμβες «μολότωφ» ή κάτι παρόμοιο. Κάτω όμως από το πρόσωπο της βίαιης διαμαρτυρίας τους κρύβονται, χωρίς οι ίδιοι να το ξέρουν, διάφορα κομματικά συμφέροντα, που σκοπό έχουν ν' αποδιοργανώσουν, τις περισσότερες φορές την πολιτική του κόμματος που βρίσκεται στην εξουσία, το οποίο με την σειρά του, όταν έρθει στην αντιπολίτευση συχνά ακολουθεί την ίδια ή παρόμοια τακτική.

Και το ερώτημα το οποίο τίθεται, είναι το εξής: Σε τί κόσμο μεγαλώνουν κι αναγκάζονται να ζουν οι σημερινοί νέοι; Πώς μπορεί η νεαρή αγνή ψυχή να παραμείνει αμόλυπη και άθικτη απ' αυτό το απάνθρωπο «τέρας» που ονομάζεται κομματικοποίηση; Το ερώτημα παρ' ό' αυτά, θα πλανιέται ακόμη για πολύ. Γιατί οι περισσότεροι από μας δεν μπορούμε ή δε θέλουμε να το παραδεχτούμε. Κι όσο αργεί η συνειδητοποίηση του προβλήματος, δυστυχώς, τόσο και διπλάσια, αργεί να 'ρθει και η λύση του.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΤΗΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΔΙΚΗ ΣΑΣ

Η απουσία των νέων

Συνέχεια από την σελ. 4

κωστικές επιδείξεις κάτω απ' τα βαθύσωστα γέφυρα πλατάνια και τα ξεκαρδιστικά παιδικά γέφυρα στο τέλος της σχολικής χρονιάς. Ξεφάντωμα παιδικό, αληθινό, ανέμελο.

Επανέρχομαι, γιατί στ' αλήθεια ξεχάστηκα μέσα στην ομορφιά των περασμένων. Ο σύλλογος έχει ανάγκη την παρουσία, τη φωνή, γιατί όχι και τη βοήθειά σας, όταν και όσο μπορείτε. Είναι φτώχεια, μιλία, να συγκεντρώνονται 40-50 άτομα κάθε δύο χρόνια, για την εκλογή καινούργιου διοικητικού συμβουλίου.

Θα μου πείτε ίσως, ότι ο σύλλογος και οι εκδηλώσεις του είναι υπόθεση των συνταξιούχων, οι οποίοι, και δεν αντιλέγω, έρχονται τον χρόνο και την πείρα αν έχετε, όμως οι νέοι είναι εκείνοι που αποτελούν το δυναμικό, το ενεργητικό, αλλά και το ελπιδοφόρο στοιχείο της κοινωνίας γενικότερα και του χωριού μας ειδικά.

Μ' αυτή τη σκέψη λοιπόν απευθύνομαι σε όλους τους νέους Καστελλιιώτες και τους παρακαλώ, μέσα σε όλες τις έγνοιες και τις υποχρεώσεις τους να βρίσκουν κάποιο ελεύθερο χρόνο, για να κάνουν με την παρουσία τους και την ενεργό συμμετοχή τους στα κοινά του συλλόγου μας πιο ζωντανό, πιο δραστήριο, τον σοβαρότερο εκπαιδευτικό σύλλογο της περιοχής.

Εσείς θα φέρετε κοντά στο σύλλογο και τους νέους Καστελλιιώτες που γεννήθηκαν στην Αθήνα, αλλά λατρεύουν τα Καστελλία και συχνά πηγαίνουν σ' αυτό το πανέμορφο και καταπράσινο χωριό της Φωκίδας.

Ο σύλλογος πρέπει να μας ε-

νώνει και η εφημερίδα με τις γραπτές απόψεις σας να κυκλοφορεί σε όλα τα Καστελλιιώτικα σπίτια, όπου κι' αν βρίσκονται.

Δόξα τω Θεώ, έχουμε έμπυχο δυναμικό, που μπορεί να προσφέρει με την πένα του πλούσιο πνευματικό υλικό, που θα ενημερώνει, θα διδάσκει και θα ψυχαιώνει.

Ας αποκτήσουν και τα μικρά Καστελλιιώτικα μια θέση στην εφημερίδα, για να επικοινωνούν μεταξύ τους, να γράφουν τους παιδικούς προβληματισμούς τους και να γνωρίζονται. Να γίνουν σιγά - σιγά οι καινούργιοι συνδρομητές και οι άξιοι διάδοχοι.

Κάθε χρόνο νιώθω κρυφή χαρά, που οι νέοι θραβεύονται, διαμέσου του συλλόγου, από τον εκλεκτό συμπατριώτη μας κ. Ιωάννη Ν. Μοσχολιό. Μακάρι, αυτή η υπέροχη χειρονομία να βρει μιμητές.

Εύχομαι ο δικός μου προβληματισμός να γίνει το ερέθισμα, ή μάλλον το ταρακούνημα, που θα ευαισθητοποιήσει και κατόπιν θα δραστηριοποιήσει τους νέους Καστελλιιώτες.

ΜΑΡΙΑ ΚΥΡΙΑΖΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Η οικία των Λυκαυγερών με 6.000.000 δρχ. Για πληροφορίες απευθυνθείτε στους:

- 1. Γρηγόριο Λυκαυγέρη τηλ. γραφείου 81.61.602 εσωτ. 448.
2. Κα Μαρία Κεντάκα τηλ. 8949435.
3. Κα Μιχαηλίδου τηλ. 3638923.
4. Δικηγόρο κ. Τσιανιέρη τηλ. 3246959.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

«ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

στο σπίτι, στο σχολείο, στον κοινωνικό χώρο. Δίμητρα Παπαλιάκου - Δημοπούλου

Μετά την ψυχή στ' αμόνι (1988) την συναισθηματική αγωγή των παιδιών μας (1989) και την Πατρώα γή, Δαδί Αμφικλειάς (1990) η εκλεκτή εκπαιδευτικός και λογοτέχνις κ. Δίμητρα Παπαλιάκου - Δημοπούλου κυκλοφόρησε πρόσφατα το νέο της πόνημα: «Το παιδί στο σπίτι, στο σχολείο, στον κοινωνικό χώρο» (1993), ένα βιβλίο υψηλό επιπέδου και μεγάλης ωφελιμότητας, απόρροια μακροχρονιων μελετών αλλά και πολυετούς εμπειρίας από την τάξη και πράξη του σχολείου.

Μετά τον Πρόλογο και την Εισαγωγή το βιβλίο χωρίζεται σε 4 μέρη.

Το πρώτο μέρος έχει τον τίτλο: Ψυχολογία. Παροθέτει στοιχεία απ' το κεφάλαιο της παιδικής ψυχολογίας αρχίζοντας από τη γέννηση του παιδιού - και ακόμα ωριότερα - μέχρι την ωριμότητα, αφού αναφερθεί στην ανάπτυξη του εμβρύου και το σχηματισμό των οργάνων, την κληρονομικότητα και τους νόμους της και συνεχίζει με το παιδί μετά τη γέννηση, τους αδένες και τη σπονδυλοποίηση τους, τη συμπεριφορά του παιδιού και το νευρικό σύστημα, για να καταλήξει στις ανώτερες πνευματικές λειτουργίες τη συνείδηση: το Παρυστάναι, το συναισθάνεσθαι και το βούλεσθαι.

Το δεύτερο μέρος αναφέρεται στην αγωγή. Αρχίζει με την εξέλιξη της αγωγής και τους μεγάλους παιδαγωγούς για να συνεχίσει με την Παιδεία και τον Πλάτωνα, τη νέα αγωγή και το δεκάλογο του δασκάλου και να καταλήξει σε πρακτικές συμβουλές για το δάσκαλο.

Το τρίτο μέρος αναφέρεται στα θεμελιώδη προβλήματα του δημοτικού κατά τη σύγχρονη Φιλοσοφία της Αγωγής. Ξεκινά με γενικές περιεχόμενες πληροφορίες, για να συνεχίσει με τους παράγοντες αγωγής στο δημοτικό (ψυχοσύνσταση μαθητή και νηή κοινωνίας γύρω στο μαθητή) και τους σκοπούς του δημοτικού σχολείου, και να κλείσει με τα συμπεράσματα παιδαγωγικών συνεδρίων για τους σκοπούς του δημοτικού σχολείου και τα καθήκοντα των δασκάλων, καθώς και με την αυτενέργεια και τις μορφές της.

Το τέταρτο και τελευταίο μέρος αναφέρεται στο περιβάλλον και σχολείο.

Αναφέρεται στο φυσικό περιβάλλον, τη φύση αλλά και το πνευματικό περιβάλλον τον πολιτισμό, για να συνεχίσει με τη συνεργασία σχολείου και οικογένειας καθώς και με τα μέσα και τρόπους επιτεξέως της συνεργασίας, το βιβλίο, τα Ελληνικά Μουσεία, και να κλείσει με γνώμες μεγάλων ανδρών και σ' όφα λόγια, παροιμίες που έχουν σχέση με την αγωγή,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Συνέχεια από την σελ. 5

τρυφίας, της βίας και τον αίματος, οι αδιάφοροι, οι διεφθαρμένοι κι οι γκρεμιστάδες. Αποκεί ο Χριστός κι ο κόσμος του: Η γιοσύλα π' άνάβει ένα κέρι και το ελαβικό χέρι π' ακουμπάει το καντήλι της εικόνας να συντροφίζει την ψυχή του ξενοχτιού, η ελπίδα κρημμένη σαν τρεμάμενη φλόγα στα στήθη της ανθρωπιάς και στο βλέμμα τ' αριότερου, η χριστιανή νοικοκυρά, ο θρησκευόμενος επιστήμονας, ο γνήσιος άνθρωπος της εκκλησίας, της καλωσύνης, της ειρήνης, της αλληλοβοήθειας και συμπαραστάσης, η προσευχή της νύχτας, ο καρπός της γής και το χάος, το τάμα κι η πίστη στο θαύμα, στο αναβάπτισμα των Χριστογέννων και στην ανάρσταση του Πάσχα, η αθωότητα του μικρού παιδιού και η μαχαιρωμένη αγάπη. Και μέσα σε όλους, με σε όλους, ένας Ιησούς κι ένας Γολγοθάς. Δεν τον έθαψε η τεχνολογία το Χριστό. Ζει πίσω απ' το κύμα και τη γαλήνη της θάλασσας, στο βουνό, στο ποτάμι που τρέχει, στο λουλούδι π' ανοίγει, στο δέντρο και στο νυσταγμένο αστέρι, στη μέριμνα της γής και της αγτιδας, στ' ακρογιάλια, στο χιόνι π' απλώνει το πέπλο του κι εξαγνίζει, στο ηλιοβασιλέμα που σβύνει τη μέρα.

Αυτά συνέλαβε η ψυχή και το πνεύμα και λειτουργήσει στο «Υπό την βασιλικήν δρόν», στο «Ρεμβασμό των Δεκαπενταύρουσιον» στη «Νοσταλγό», στο «Άρθος του γιαιλού», «Στο Χριστό στο Κάστρο», στον «Φτωχό Άγιο», «Φόνισσα», «Έρωτα στα χιόνια», «Σταχομαζόχτρα», «Τελευταία βαπτιστική», «Λαμπριάτικο Ψάλλη», «Χριστούγεννα του τεμπέλη» και σε τόσα άλλα ο Παπαδιαμάντης με την κοσμογονική βιοθεωρία του.

Ανάμεσα στις δεκάδες προτομές που στήθηκαν στη χώρα, υπάρχει και κείνη που τούστηκε ο Δήμος της Σκιά-

και Δελφικά παραγγέλματα ή Πυθίας γράμματα. Είναι φανερό απ' τ' ανωτέρω πως με το βιβλίο της η κυρία Παπαλιάκου καλόπτεει και τους τρεις βασικούς τομείς που επηρεάζουν την ανάπτυξη του παιδιού που αποτελεί τη βιολογική μας συνέχεια ως ατόμων και ως έθνους, και τους έχει εμπλουτίσει με την πλούσια γνώση της και τη μακρά εμπειρία της στο θέμα. Η επιμελημένη εκτύπωση από τις εκδόσεις Χρυσάφη Πανεξή καθιστούν το βιβλίο πολύ ευχάριστο στον αναγνώστη. Συμπερασματικά μπορεί να ειπωθεί χωρίς επιφυλάξεις πως πρόκειται για ένα πολύ χρήσιμο βιβλίο που δεν πρέπει να λείπει από κανένα σπίτι νέων ανθρώπων που ενδιαφέρονται για το μέλλον των παιδιών τους.

Ε. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

θον με σκαλιστή μια φράση που θα την βρει κανένας και σε φωτογραφίες του γραμμένη κάτω από τη βιβλική μορφή του και που κλείνει περὶ τον τη διαδρομή του ανθρώπου απ' τη γή. «Σα νάχαν ποτέ τελειωμό τα πάθη κι οι καύμοι του κόσμου». Να μια ρεόση παρμένη απ' την ουσία της αλήθειας και μεταφρασμένη στη συνείδησή μας σαν από θεική και μεταφυσική θεώρηση της ζωής μας.

Σαν λόγος του Ευαγγελίου. Ο Παπαδιαμάντης πάλεψε με το βίο και την τέχνη του να φτάσει στο Χριστό. Πάλεψε μέσα απ' τον εαυτό του, μέσα απ' την Ελλάδα και τους ανθρώπους της, πάλεψε μέσα απ' τις συνήθειες, τους μύθους της ταπεινής κι απλοϊκής ζωής και της πίστης. Και το πέτυχε. Γιατί όσο βαρύνει η καμπάνα της εκκλησίας, άλλο τόσο θα ζει και κείνος. Κι όσο έρχονται και ξανάρχονται ρεοστές, Χριστούγεννα και Πάσχα, θα ζει και κείνος. Κι όσο ζει ο Χριστός κι ο κόσμος του, άλλο τόσο θα ζει και κείνος.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΜΠΑΡΟΙ

«Ήταν, λέει, μια φορά ο κάβουρας και το φίδι κουμπάρκο. Πήγαινε ο ένας στην τρύπα τ' αλλουνού τακτικά. Το φίδι όμως ήταν πονηρός κουμπάρος και πάντα ζητούσε να βιάσει τον κυρ-κάβουρα. Μια φορά συναντήθηκαν στο βάτο. Χαιρετήθηκαν και αγαλιάστηκαν. Το φίδι όμως όλο κι έσφιγγε τον κάβουρα.

— Πολύ με σφίγγεις ρε κουμπάρε, του λέει ο κάβουρας. — Σ' αγαπώ πολύ και γι' αυτό, απάντησε το φίδι, κι' όλο έσφιγγε, για να σκάσει τον κάβουρα. Σεμια στιγμή πιάνει ο κάβουρας με τις τσιμπιδές του το φίδι απ' το λαιμό και το σφίγγε.

— Θα με σκάσεις ρε κουμπάρε, του λέει το φίδι.

— Μή φοβάσαι σ' αγαπώ, απαντάει ο κάβουρας. Τότε το φίδι, για να μην πνιγεί ξέσφιξε τον κάβουρα, που όμως είχε κόψει το λαιμό του φιδιού, που ήταν ένας ύπουλος φίλος». «Φύλλα το φίδι το χειμώνα, να σε φάει το καλοκαίρι».

Δάσκαλος: Κώστα, μία μόνο ερώτηση κι αν απαντήσεις δεν θα σε ξαναρωτήσω τίποτε άλλο. Πόσες τρίχες έχει το κεφάλι σου; Κώστας: 3.254 τρίχες. Δάσκαλος: Πώς το ξέρεις; Κώστας: Α, είπατε ότι δεν θα με ξαναρωτήσετε τίποτε άλλο.

Ένας σύγαμπρος (πεθεροκαμένος), όταν πέθανε η πεθερά του, στη μαρμαρίνη πλάκα του τάφου έγραψε:

«ΕΝΘΑΔΕ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΚΕΙΤΑΙ Η ΜΑΡΙΩ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ ΕΚΕΙΝΗ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΑ ΕΓΩ»

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΚΙΑΔΑ

Συνέχεια από την σελ. 3

Από τον Αθ. Διάκο επαναστατικών σωματίων της Ανατολικής Στερεάς.

Με την ευκαιρία του θορασισμού ο Υποπόρος Δημόσιος Τάξης κ. Ν. Γκελεστάλης, μετά το τέλος της δοξολογίας και της επιμνημόσυνης δέησης, έκανε τα αποκαλυπτήρια της προτομής του Εθνομάρτυρα Επισκόπου Ησαΐα που φιλοτεχνήθηκε με την φροντίδα του Σολόγου των Απανταχού Δοξοφιλιτών και πρόσφατα στήθηκε στον περίβολο της Μονής.

* Με λαμπρότητα μυστάστηκε και φέτος Κυριακή 9 Μαΐου '93 η Επέτειος της ιστορικής «Μάχης στο Χάνι της Γραβιάς» στην ομώνυμη Κοινότητα.

Οι εκδηλώσεις που οργάνωσαν η Νομαρχία Φωκίδος και η Κοινότητα Γραβιάς, άρχισαν στις 10,30 το πρωί με επιμνημόσυνη δέηση στο Μηναείο του 'Ηρωα τον 18 21 Οδυσσέα Ανδρούτσου, χοροστατούντος του Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Αθηνάγορα και συνεχίστηκαν με παρέλαση μαθητών, προσκόπων και τημημάτων του στρατού.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΥΣΤ. ΜΑΚΡΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ COMPUTERS (PC'S) (AT S) 80 286)386)486 ΚΑΤΟΠΙΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ «ΑΜΕΣΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ» ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ MONITORS ΚΑΘΕ ΤΥΠΟΥ MOTHERBOARDS ΤΡΟΦΟΔΟΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΠΑΛΑΙΩΝ PC'S ΣΚΛΗΡΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ GAMES ΔΙΚΤΥΑ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ HYUNDAI ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΤΥΠΟΥ ΕΓΧΡΩΜΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ 17.00-21.30 ΤΗΛ. 8559573 ΜΙΧΑΗΛ ΒΟΔΑ 146-148 ΤΗΛ. ΟΙΚΙΑΣ 8611423

ΑΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑ

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

παιτούσαν τα καπνά.) δημιουργείται εισόδημα στην οικογένεια και μπορεί να εξασφαλισθούν τα απαιτούμενα για τις σπουδές παιδιών. Για την παραγωγή των επιστημόνων.

Σήμερα η γεωργία δεν είναι καθόλου ελκυστική και η ύπαιθρος εγκαταλείπεται. Οι νέοι στα χωριά αποτελούν είδος εν ανεπαρκεία και σ' αυτό βοηθάει η νοσοτροπία που αναφέρθηκε ανωτέρω αλλά και η σοβαρή έλλειψη κινήτρων. Αυτί δεν μπορούμε να πάμε πίσω στο ζευγάρι και την καπνοβελύνα. Ούτε μπορεί να ζήσει μια οικογένεια με 20-30 στρέμματα σε 13-20 τεμάχια.

Η ορθολογική εκμηχάνιση της γεωργικής εκμεταλλεύσεως αποτελεί σήμερα μεγάλη ανάγκη. Η εκμηχάνιση όμως προϋποθέτει μεγάλα αγροτεμάχια, μεγάλο γεωργικό κλήρο κατά αγροτική οικογένεια και, φυσικά, κεφάλαια. Και εδώ είναι ο ρόλος της Πολιτείας να επεκτείνει τον αναδιασμό και να δώσει σοβαρά κίνητρα για σημαντική αύξηση, θα έλεγα, πολλαπλασιασμό στο δεκαπλάσιο για την περικοχή μας, του γεωργικού κλήρου κατά οικογένεια, και φυσικά για τη σωστή εκμηχάνιση της επιχειρήσεως. Για να δημιουργηθεί ο ενήμερος αγρότης, ο αγρότης - επιχειρηματίας.

Θ. ΚΟΛΙΩΤΑΣ

Δημήτριος Ν. Διέννης

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

τίμησε την Ιατρική. Άλλωστε θα είχε εκεί ίσκιό και προστασία από τον σπάνιο Καστελλιότη — Θείο του Θύμιο Βέλλιο (του Μπλιάσα) και την Ελληγίδα Ανδρομάχη, από το αδούλωτο Μοναστήρι μας.

Έγινε στρατιωτικός γιατρός και ειδικεύτηκε στα Πνευμονικά Νοσήματα (Πνευμονολογία - Φυματιολογία). Ως Ανθυπίατρος του Ελληνικού Στρατού και μετέπειτα μελετώντας και ερευνώντας την επιστήμη, τις ελεύθερες ώρες του, επέτυχε και έλαβε και το Διδακτορικό Δίπλωμα (της ειδικότητάς του) από το Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Ο Δ. Διέννης, όπως και οι άλλοι στρατιωτικοί γιατροί Καστελλιότητες, (Βέλλιος, Τσάκαλος, Αυγερίου), αφού διήλθε όλα τα κλιμάκια της υπηρεσίας του, δύο φορές τον ανετέθη η διεύθυνση του ειδικού Νοσοκομείου

Θώρακος (Πεντέλης), ως Ταξί- αρχος έγινε διευθυντής στο 401 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο Αθηνών. Το έργο των προκατόχων του (Τσάκαλου κ.λπ.) το συνέχισε με ζήλο και οι στρατιωτικοί και ασφαλισμένοι ιδιώτες που νοσηλεύτηκαν εκεί τον ευγνωμονούν. Το Συμβούλιο των Αντιστρατιγών εξετίμησε τον επιστήμονα, το γιατρό, τον άνθρωπο, τον Διοικητή και εισηγητή στον αρμόδιο Υπουργό Εθνικής Αμύνης την προαγωγή του σε Υποστράτηγο και την ανάθεση της Διεύθυνσης της Υγειονομικής Υπηρεσίας του Ελλ. Στρατού, όπως και έγινε από 19 Μαρτίου 1993.

Τα περήφανα Καστέλλια, δια της εφημερίδος μας του εύχονται και πάλι υγεία και επιτυχία στα νέα του καθήκοντα.

Ας είναι και αυτή η διάκριση οδηγός για τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας.

Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Στις φετεινές εκδηλώσεις για την επέτειο της μάχης στο Χάνι της Γραβιάς, που έγιναν στις 9 Μαΐου, πήρε μέρος και η νεοϊδρυθείσα Ομοσπονδία Συλλόγων Β.Α. Παρνασσίδας με ένα πούλμαν Αθηναίους, που κατά το πλείστον ήταν μέλη του Δ.Σ. της Ομοσπονδίας και των συλλόγων που την απαρτίζουν, κατέθεσε δε και δάφνιο στεφάνι στον ανδριάντα του Οδυσσέα Ανδρούτσου, δια του προέδρου της κ. Γεωργ. Πουρνάρα. Με την ευκαιρία αυτή οι εκδρομείς επεσκέφθησαν τις κοινότητες Γραβιάς, Καστελλίου, Αποστολιά και Πολυδρόσου είχαν την πρώ-

τη γνωριμία με τους τοπικούς άρχοντες και την πρώτη επαφή με τα προβλήματα της περιφέρειάς μας. Πέρα απ' αυτό η εκδήλωση έφερε πολύ κοντά τα συμβούλια των Συλλόγων και της Ομοσπονδίας και συνέβαλε τα μέγιστα στη διαπίστωση ότι δεν υπάρχουν μόνο κοινά προβλήματα για την περιοχή της Β.Α. Παρνασσίδας, υπάρχουν και πολλά κοινά ενδιαφέροντα μεταξύ των μελών των συμβουλίων.

Ευχόμαστε κι' άλλες επιτυχίες και καρποφόρες εξόδους και δραστηριότητες.

Θ.Κ.

Αν θέλεις η εφημερίδα ΣΟΡ να είναι αντιπροσωπευτική και ενημερωμένη, γράψε. Στείλε τα νέα ΣΟΡ, τα άρθρα ΣΟΡ, τις δικές ΣΟΡ απόψεις.

Εμείς θα τα δημοσιεύσουμε, εφ' όσον είναι ενυπόγραφα. Χωρίς συμμετοχή, η κριτική είναι άδικη και ανώφελη. Δώσε κι' ΕΣΡ λίγο χρόνο για τον Σύλλογό ΣΟΡ.

ΧΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ

Όνομα	Αρχ.
Τσιγκή Αντ. Ελαιώνας	2000
Σίμος Παν. Αθήνα	2000
Παπανικολάου Ελένη Πειραιάς	2000
Τσιμπούρη Μαρία Αθήνα	2000
Οικ. Κοτρώτσου Λάμπρου Αθήνα	5000
Οικ. Παπανικολάου Ευθ. Π. Αθήνα	5000
Οικ. Κόλλια Ευθ. Ν. Αθήνα	5000
Μακρής Νικ. Αγγ. Αθήνα	4000
Βέλλιος Τάσος Π. Αθήνα	5000
Κυριαξή Ευαγγελία Αθήνα	5000
Οικ. Τσακάλου Νικολάου Αθήνα	5000
Οικ. Παπανικολάου Αλεξ. Π. Αθήνα	5000
Κοτσικός Ευάγγ. Αθήνα	5000
Κιούση Μαίρη Αθήνα	5000
Μακρής Ν. Ασ. Αθήνα	5000
Οικ. Παπανικολάου Αθαν. Π. Αθήνα	5000
Κωσταράς Κων/νος Αθήνα	5000
Παπανικολάου Ντίνα Ι. Αθήνα	5000
Παπανικολάου Ιωάν. Ν. Αθήνα	2000
Παπανικολάου Ευθ. Ν. Αθήνα	2000
Λαζαρίμος Ανάργυρος Θ. Αθήνα	3000
Λαζαρίμος Τασία Θ. Αθήνα	2000
Βλαχάκη Λεμονιά Αθήνα	2000
Νικολάου Αθαν. Ν. Λαμία	3000
Κουτρούμπα Λίτσα Χ. Αυστραλία	5000
Στοφόρος Χαράλ. Π. Τρίκαλα	20000
Γραμματικός Χαράλ. Καστέλλια	1000
Τσακρής Αλέξανδρος Ν. Χαϊδάρι	10000
Ευθυμία Τατατζικίδη το γένος Αθαν. Χουλιάρα Θεσσαλονίκη	5000
Τασία Γ. Γιαννοπούλου το γένος Ευστ. Κοντολάτη Αθήνα	5000
Γεωργ. Ι. Παπανικολάου Αθήνα	5000
Γρηγ. Δ. Λυκαυγέρης Αθήνα	2000
Λουκάς Α. Ζάχαρης Αμφικλεια	2000
Καίτη Δ. Παπαϊωάννου Αθήνα	5000
Ιωάν. Γ. Διέννης στη μνήμη των γονέων του, Αθήνα	10000
Ελπίδα Η. Τσακνιά Αθήνα	3000
Δ. Παναγιώτου Αθήνα	2000
Πόπη Κουράκη Αθήνα	5000
Ανδρέας Λιάκος Γραβιά	2000
Μητ. Ρωτούς Αθήνα	2500
Μερσίνα Μαντούβαλου - Ρωτούς Αθήνα	2500
Ιωάννης Ευστ. Μακρής Αθήνα	3000
Ιωάννης Α. Λευκαδίτης Αθήνα	5000
Παναγ. Δ. Χαμηλός Αθήνα	2000

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Φέρεται εις γνώση των συμπατριωτών μας, ότι ο Αντιπρόεδρος ε.α. κ. ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΠΑΣ, παραιτήθηκε από Διευθύνων Σύμβουλος της ΠΥΡΚΑΑ και της ΕΒΟ και δέχεται τους φίλους του, καθημερινά πρωί και απόγευμα στο προσωπικό του Γραφείο: Φειδιππίδου 1-3, Αμπελόκηποι Τηλ. 77.04.677.

ΠΑΣΧΑ ΣΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ

Πολλοί από τους απανταχού Καστελλιότητες γιόρτασαν το Πάσχα φέτος στη γενέτειρά τους. Όμως ο βροχερός καιρός και οι χαμηλές για την εποχή θερμοκρασίες δεν επέτρεψαν το ψήσιμο του οβελία έξω, στο «λάκκο», και δημιούργησαν σ' όλους ανάμικτα αισθήματα. Αναμφισβήτητη αίσθημα λύπης σ' όλους αφού στερηθήκαμε τη μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση που δίνει το ψήσιμο του οβελία με τους γείτονες σε ανοικτό χώρο, στο «λάκκο», με ανταλλαγές επισκέψεων, κόκκινα αυγά, πίτες, κρασάκι και χορό.

Για τους διψασμένους του λεκανοπεδίου όμως η βροχή έδωσε μια ελπίδα πως ένα μέρος απ' αυτή θα καταλήξει στο Μαραθώνα για να τους δροσίσει αργότερα το λαρύγγι.

Παρά τα προβλήματα, εντούτοις, που δημιούργησε η βροχή, ο οβελίας έγινε και η παράδοση τηρήθηκε σε στεγασμένους χώρους και στους φούρνους που, ευτυχώς, υπάρχουν ακόμα.

Τη Δευτέρα, μάλιστα, που ήταν μια θαυμάσια ημέρα, έγινε μεγάλος χορός στο προαύλιο της εκκλησίας με τα τη λειτουργία, που κράτησε ως το μεσημέρι. Πολλοί χωριανοί μας και μέλη του συλλόγου μας κυριολεκτικά ξεφάντωσαν και μας θύμισαν παλιές καλές εποχές. Βέβαια «για τεχνικούς λόγους» έλειψε η «λάμψη της φουστάνελλας και της σεγκούννας» που είχε αναγγελθεί. Όμως η παράδοση τηρήθηκε.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η παρουσία κομπανίας οργάνων από τους κ.κ. Σπ. Γεωργίου, Γιώργο και Δήμο Πέτρου, και Γεώργιο Χαλατσά, έδωσε ιδιαίτερο χρώμα στη γιορτή και ότι η προσφορά των οργανοπαικτών ήταν αφιλοκερδής. Οι εισπράξεις απ' το χορό διατέθηκαν υπέρ του Πολιτιστικού Συλλόγου Καστελλίων.

Ευχόμαστε και του χρόνου καλύτερα.

Θ. Π.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κύριε Πρόεδρε,
Θα ήθελα δια της παρούσης επιστολής μου ν' αναφερθώ στον κατηγορητικό δρόμο πλάι στην οικία Βέλλιο. Κατά το παρελθόν είχαν συμβεί εκεί πολλά ατυχήματα και ο ίδιος είχε κινδυνεύσει. Εντωχώς ο Πρόεδρος της κοινότητος κ. Α. Μωραίρης μερίμνησε δια την ορθή ανακατασκευή του, δια τούτο τον ευχαριστώ και τον συγχαίρω δημοσίως.

Φιλικά Μ. ΡΩΤΟΥΣ

ΠΡΟΓΡ/ΖΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΕΣ;

Εξετάστε και το ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ στο Καταστάρι Ζακύνθου.

Διαμονή άνετη σε μεζονέτες (πάνω η κεββατοκάμαρα, κάτω καθιστικό με κρεβάτι - καναπέ). Εξυπηρετεί 2-6 άτομα.

Περιλαμβάνει: Πρωινό Πισίνα - Μπάρ.

Τιμές Λογικές.
Πληροφορίες στα τηλ: 0695) 83035 ή 83080.

Η ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑ ΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΧΑΡ. ΣΤΟΦΟΡΟ

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

τέχνη «Μνήμες από την πολιτεία της νιότης».

Την παρουσίαση του ιστορικού έργου «ΔΩΡΙΕΙΣ» έκανε ο εκλεκτός συμπολίτης κ. Δημ. Χαλατσάς τον οποίο πλαισίωσε με θαυμάσια απαγγελία κειμένων από το έργο ο Ρουμελιώτης Πρωταγωνιστής του Εθνικού μας Θεάτρου κ. Νίκος Παπακωνσταντίνου, ενώ τη μουσική κάλυψη έκανε η κα

θνήτριά Μουσικής κ. Λίτσα Λεμπέση.

Με λίγα λόγια η εκδήλωση της Ομοσπονδίας ήταν αντάξια του έργου αλλά και της μεγάλης εκτιμήσεως την οποία απολαμβάνει ο λογοτέχνης κ. Χαράλ. Στοφόρος.

Μια εκδήλωση την οποία θα θυμόνται για πολλά χρόνια όλοι είχαν την ευτυχία να την παρακολουθήσουν.

Ε.Π.

Η αίθουσα ήταν κατάμεστη αρκετά πριν αρχίσει η εκδήλωση.